

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Rodda_Emily-Deltora_1_03-Mesto_krys.pdb

PDB Name: Roddaova Emily-Deltora I-3-Mest
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 1.5.2007
Modification Date: 1.5.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

EMILY RODDAOVÁ
DELTORA
MĚSTO KRYŠ

Předchozí vyprávění...

Šestnáctiletý Lief se vydal hledat sedm ztracených drahokamů Kouzelného pásu Deltory, aby splnil slib, jímž se kdysi zavázal jeho otec. Pouze tento pás může zbavit království kruté nadvlády Pána stínů, který zaútočil jen pár měsíců před Liefovým narozením a s pomocí kouzel a nemilosrdných Šedých strážců zotročil všechnen jeho lid.

Drahokamy byly ukradeny, aby Pánovi stínů nestálo nic v cestě. Ametyst, topas, diamant, rubín, opál, lazurit a elbait. Teď leží ukryté v temných a děsivých koutech království. Jedině tehdy, pokud se je podaří do Kouzelného pásu vrátit, bude možné najít právoplatného následníka trůnu a přemoci nepřítele.

Lief putuje spolu s bývalým palácovým strážcem Bardou a nebojácnou osiřelou dívkou Jasmínou, kterou potkali při svém prvním dobrodružství ve zlověstných Lesích hrůzovlády.

Tam trojice poutníků objevila zázračně léčivé síly nektaru z Lilií života a také se jim podařilo nalézt první ze ztracených drahokamů — zlatý topas, symbol věrnosti. Topas má moc spojit živé se světem duchů a posiluje a vyjasňuje mysl. U Jezera prokletí se poutníkům podařilo porazit čarodějkou Thegan, vysvobodit raladský lid i město D'Or z jejího područí a získat druhý drahokam — veliký rubín, symbol štěstí, který zbledne, jestliže jeho nositeli hrozí něco zlého.

A teď čtěte dál...

1. PAST

Lief, Barda a Jasmína pokračovali na západ, směrem k pověstnému Městu kryš. Byli vyčerpaní a bolely je nohy. O svém cíli nevěděli skoro nic, jen že jej jeho obyvatelé kdysi dávno opustili a nyní tam přebývají zlé síly. Byli si však téměř jisti, že někde ve městě leží skrytý jeden ze sedmi ztracených drahokamů Kouzelného pásu.

Měli za sebou den nepřetržité chůze a teď, když hřejivé slunce sklouzlo k obzoru, nesmírně toužili po odpočinku. Jenže cesta, po níž šli, byla hluboce rozježděná od povozů a klikatila se rovinou, posetou trnitými keři. Trní neprostupně lemovalo stezku a pokrývalo zemi, kam jen oko dohlédlo.

Lief si povzdychl a pro povzbuzení se dotkl Pásu, který měl ukrytý pod košilí. Už jsou v něm zasazeny dva drahokamy: zlatý topas a červený rubín. Oba kameny získali za velmi nebezpečných okolností a navíc při tom dokázali veliké věci.

Lidé z Raladinu, s nimiž strávili poslední dva týdny, o jejich putování za ztracenými drahokamy nic netušili. Manus, raladský muž, který jim pomáhal při hledání rubínu, slíbil, že bude mlčet. Nebylo ovšem žádným tajemstvím, že tato trojice pocestných zbavila zemi kruté čarodějky Thegan, spojenkyně ukrutného Pána stínů. A také se neutajilo, že zavinili smrt dvou Theganiných dětí. Raladové, konečně vysvobození z čarodějčina prokletí, složili mnoho radostných písní oslavujících jejich činy.

Nebylo snadné odejít z Raladinu. Nebylo snadné opustit Manuse, spokojenost, bezpečí skryté vesničky, dobré jídlo a teplé, měkounké postele. V Kouzelném pásu však stále chybělo pět drahokamů, bez nichž nemohla být moc Pána stínů nikdy zlomena. Naši tři společníci zkrátka museli pokračovat ve své cestě.

„Tohle trní snad nikdy neskončí,“ postěžovala si Jasmína, čímž přerušila tok Liefových myšlenek. Otočil se k ní. Malý chlupatý Filli se jí jako vždy choulil na rameni a vykukoval z hřívý jejich černých vlasů. Havran Krej, který nikdy nemizel z dohledu, létal nízko nad trním, aby si ulovil nějaký hmyz. Alespoň on měl co do žaludku.

„Támhle něco je!“ zvolal Barda a ukázal před sebe na okraj cesty, kde se cosi běhalo.

Povzbuzení novou nadějí zvědavě pospíchali kupředu. Z křoví tam vyčníval podivný ukazatel.

„Co to má znamenat?“ zabručela Jasmína.

„Vypadá to, že ukazuje cestu k nějakému obchodu,“ řekl Lief.

„Co je to obchod?“

Lief na dívku překvapeně pohlédl. Pak si ale vzpomněl, že celý svůj život strávila v Lesích hrůzovlády a neznala spoustu věcí, které jemu připadaly samozřejmé.

„Obchod je místo, kde se nakupuje a prodává zboží,“ vysvětlil jí Barda. „Dnes jsou obchody v Del poloprázdné a

mnohé z nich dokonce zavřené. Ale kdysi, ještě než přišel Pán stínů, jich tam bylo mnoho a lidé v nich kupovali jídlo, pití, oblečení a další věci.“

Jasmína na něj nedůvěřivě hleděla. Lief si uvědomil, že stále ještě nechápe. Pro ni roste jídlo na stromech a pití teče v potoce. To ostatní buď člověk najde, nebo si to vyrobí — a co nenajde, ani nedokáže vyrobit, bez toho se obejde. Trmáceli se dál a potichu hovořili, aby zahnali únavu. Brzy se ale setmělo natolik, že nebylo vidět na cestu a museli zapálit pochodně. Barda se snažil držet třepotavý plamínek nízko nad zemí, ale všichni věděli, že z výšky by stejně byl vidět.

Pomyšlení, že mohou být tak snadno sledováni, nebylo zrovna příjemné. Špehově Pána stínů možná už teď hlídkují ve vzduchu. Navíc doposud neopustili Theganino území. I když byla Thegan mrtvá, dobře věděli, že tam, kde zlé síly panovaly tak dlouho, číhá nebezpečí na každém kroku.

Asi hodinu poté, co zapálili pochodně, se Jasmína náhle zastavila a vylekaně se ohlédl. „Někdo nás sleduje,“ zašeptala. „A není sám, je jich hodně.“

Ačkoli Lief s Bardou nic neslyšeli, ani se nenamáhali ptát, jak to ví. Během cesty poznali, že Jasmína má mnohem citlivější a bystřejší smysly než oni. Možná nevěděla, co jsou obchody, možná uměla jen bídně číst a psát, ale v jiných ohledech měla obdivuhodné schopnosti.

„Vědí, že máme náskok,“ dodala. „Když zastavíme, zastaví se i oni, a pohnou se, jakmile znovu vykročíme.“

Lief si neslyšně vyhrnul košili a podíval se na rubín zasazený v Pásu zapnutém kolem beder. Srdce se mu rozbušilo, když v mihotavém světle pochodně spatřil, že temně rudý drahokam zbledl do světle růžova.

Barda s Jasmínou také upírali oči na kámen. Stejně jako Lief věděli, že zbledne vždy, když jeho nositeli hrozí nebezpečí. A rubín teď mluvil jasně.

„Takže,“ zabručel Barda. „Naši pronásledovatelé mají špatné úmysly. Ale kdo to je? Mohl by Krej letět kousek zpátky a...?“

„Krej není sova!“ vyštěkla Jasmína. „Ve tmě toho neuvidí víc než my.“ Skrčila se, přitiskla ucho k zemi a se zamračeným výrazem soustředěně naslouchala.

„Rozhodně to nejsou Šedí strážci,“ řekla nakonec. „Na to se pohybují příliš tiše a nepochodují jako oddíl mužů.“

„Možná je to tlupa lupičů, kteří nás chtějí přepadnout, jakmile se uložíme k spánku nebo odpočinku. Musíme se jim postavit!“ Lief už sahal po rukojeti meče. Raladské písně mu stále ještě zněly v uších. Co je to sebranka otrhaných lupičů ve srovnání s nestvůrami, s nimiž on, Barda a Jasmína bojovali a které přemohli?

„Cesta obrostlá trnitým křovím není zrovna nejvhodnější místo pro obranu, Lief,“ namítl příkře Barda. „Není tu ani kde se schovat, abychom mohli nepřátele překvapit. Měli bychom jít dál a pokusit se najít lepší místo.“

Znovu se dali do chůze, tentokrát však přidali do kroku. Lief se neustále ohlížel, ale v přitmi za sebou nic neviděl.

Došli k suchému stromu, jehož bílý kmen vyčníval z trnitých keřů na kraji cesty jako přízrak. Chvilí poté, co ho minuli, Lief poznal, že něco visí ve vzduchu, a ucítil nepřijemné mravenčení v zátylku.

„Zrychlují,“ zalapala po dechu Jasmína.

A vtom uslyšeli hluboké zavytí, z něhož jim tuhla krev v žilách.

Filli na Jasmínině rameni vystrašeně zasténal. Lief si všiml, že má po celém tělíčku naježené chlupy.

Pak se ozvalo sborové vytí.

„Vlci!“ sykla Jasmína. „Těm neutěcháme. Jsou nám v patách!“

Hbitě vytáhla z rucksaku další dvě pochodně a zapálila je o tu, kterou držel v ruce Barda. „Budou se bát ohně,“ řekla a vtiskla právě zapálené větve do ruky svým druhům. „Musíme se jim postavit čelem. Nesmíme se k nim otočit zády, jinak je po nás.“

„Budeme couvat celou cestu — až do Tomova obchodu?“ pokusil se o žert Lief s pochodní pevně sevřenou v ruce.

Jasmína ani Barda se však nezasmáli. Barda se soustředěně díval zpět k suchému stromu, který se bělal v dálce.

„Nehýbali se, dokud jsme neprošli kolem toho suchého stromu,“ zamručel. „Báli se, abychom na něj nevylezli a neunikli jim. Tohle nebudou obyčejní vlci.“

„Buďte ve střehu,“ varovala je Jasmína.

Dýku už měla připravenou v ruce. Lief s Bardou vytasili meče. Stáli při sobě s pochodněmi zdviženými do výšky a vyčkávali.

Ozvalo se další sborové mrazivé vytí a ze tmy vystoupilo moře malých žlutých světýlek — byly to vlčí oči.

Jasmína se kolem sebe oháněla pochodní a Lief s Bardou dělali totéž, takže byli chráněni pohyblivou ohnivou bariérou.

Zvířata zpomalila, ale přesto se dál blížila. Ve světle pochodní bylo zřejmé, že to opravdu nejsou obyčejní vlci. Byli mohutní a měli chundelatou, střapatou srst s hnědými a žlutými pruhy. Ohrnuté pysky odkrývaly hrozné čelisti. Vřčeli a z černé tlamy jim kapala pění.

Lief je okamžitě spočítal. Bylo jich jedenáct. Z nějakého důvodu mu připadalo, že to číslo má zvláštní význam, ale netušil proč. Každopádně teď neměl čas se o takové věci starat. S Bardou a Jasmínou začali ustupovat a nepřestávali mávat pochodněmi. S každým jejich krokem vzad se zvířata pohnula o krok vpřed.

Lief si vzpomněl na svůj ubohý žert. „Budeme couvat celou cestu — až do Tomova obchodu?“ zeptal se tehdy.

Teď to vypadalo, že jim možná nic jiného nezbude. Ty potvory nás mají v hrsti, pomyslel si.

Ty potvory nás mají v hrsti... Nejsou to obyčejní vlci... Je jich jedenáct...

Sevřel se mu žaludek. „Bardo! Jasmíno!“ sykl na ně. „Nejsou to vlci. Jsou to...“

Nestačil to už doříct. V okamžiku, kdy udělali další krok dozadu, se kolem nich stáhla ohromná síť, která se spolu s nimi vymrštila do vzduchu.

Lief, Barda a Jasmína se pohupovali ve vzduchu v síti stažené tak pevně, že se nemohli ani pohnout. Pochodně a zbraně jim vylétly z rukou, když nečekaně ztratili pevnou půdu pod nohama. Byli úplně bezmocní. Krej se vznášel kolem nich a zoufale skřehotal.

Sít visela ze stromu rostoucího přímo u cesty. Na rozdíl od bílého stromu, který viděli předtím, však nebyl suchý, ale živý. Větev, na níž sít visela, byla silná a pevná — příliš pevná, než aby se pod jejich vahou mohla zlomit.

Vlčí vytí nyní vystřídaly vítězoslavné výkřiky. Lief pohlédl dolů. Ve světle upuštěných pochodní se zvířecí těla rozplývala a získávala nový tvar.

Během chvilky na cestě pod stromem poskakovalo jedenáct ohavných, zubících se bytostí. Některé byly velké, jiné malé. Jedny chlupaté a druhé zase úplně holé. Byly zelené, hnědé, žluté, mrtvolně bledé — dokonce i křiklavě červené. Jedna z nich měla šest pahýlovitých nohou. Přesto Lief dobře věděl, s kým mají tu čest.

Byly to děti čarodějky Thegan. Vybavil si říkanku, ve které byla zmíněna všechna jejich jména.

Hot, Tot, Jin, Jod,
Fí, Flai, Zan, Zod,
Pik, Snik, Lun, Lod
a strašlivý Ichabod.

Jin a Jod jsou mrtví — utopili se ve své vlastní bažinaté pasti. Zůstalo tedy už jen jedenáct ze třinácti dětí. A všechny byly tady. Spojily se, aby dostihly nepřátele, kteří zavinili smrt jejich matky a dvou sourozenců. Chtějí pomstu. Za hlasitého chrochtání a frkání začaly teď některé z nich vytrhávat trnité keře i s kořeny a rovnat je na hromadu pod rozhoupanou sítí. Ostatní zvedly pochodně a za bujarého zpěvu křepčily a tancovaly kolem.

Na tom pěkném ohýnku
uděláme pečínku!
To je krása,
tolik masa!
Budou sténat,
kosti prskat...
Na tom pěkném ohýnku
uděláme pečínku!

„Oni si nás chtějí upéct!“ zaúpěl nevěřicně Barda, který se marně snažil vymanit ze sítě. „Jasmíno, co tvoje druhá dýka? Dosáhneš na ni?“

„Myslíš, že bych tady ještě visela, kdybych na ni dosáhla?“ zasyčela tiše Jasmína.

Nestvůry dole odhodily pochodně na hromadu trní a zajásaly. Lief pod sebou začal cítit teplo a z hromady trní se začal zvedat kouř. Věděl, že čerstvé trnité větve brzy vyschnou a rozhoří se. Pak se on i jeho přátelé budou smažit v nesnesitelném žáru, a až sít prohoří, spadnou přímo do ohně.

Liefovi se něco měkkého otřelo o tvář. Byl to Filli. Malému zvířátku se podařilo vysoukat z úkrytu na Jasmínině rameni a právě se snažilo prolézt těsně vedle Liefova ucha ven ze sítě.

Alespoň on se zachrání. Filli však neutíkal po provazech nahoru do koruny stromu. Zavěsil se na sít a začal ji zoufale ohryzávat. Liefovi došlo, že se pokouší prokousat díru, kterou by mohli všichni uniknout.

Byl to opravdu odvážný skutek. Jak dlouho bude ale trvat, než se jeho drobné zoubky prokoušou tak pevnou a hustou sítí? Příliš dlouho. Než se mu podaří udělat aspoň malý otvor, nestvůry pod ním si všimnou, co dělá. Pak ho buď odeženou, nebo zabijí.

Vtom se ze země ozval vzteklý výkřik. Lief vyděšeně pohlédl dolů. Že by si už všimly Filliho? Ne — nahoru se nedívají. Místo toho nasupeně hledí jeden na druhého.

„Dvě nohy pro Ichaboda!“ zaburácel ten největší a zabušil si na červenou boulovitou hrud. „Dvě nohy a hlavu!“

„Ne! Ne!“ protestovaly dvě zelené bytosti s vyceněnými hnědými zuby. „To není spravedlivé! Fí a Flai říkají ne!“

„Oni se hádají, jak se o nás rozdělí!“ zvolal nevěřicně Barda. „Věřili byste tomu?“

„Jen ať se hádají,“ zabručela Jasmína. „Čím déle se budou přit, tím více času bude mít Filli na svou práci.“

„My chceme svůj podíl!“ vypískly dvě nejmenší zrůdky, jejichž pronikavé hlásky přehlušily rámus ostatních. „Hot a Tot říkají: všichni rovným dílem.“

Jejich bratři a sestry nespokojeně zavrčeli a začali mumlat jeden přes druhého.

„To jsou hlupáci!“ vykřikl z ničeho nic Lief, jako by mluvil k Bardovi a Jasmíně. „Copak nevědí, že nemůžou mít všichni stejný díl?“

„Liefe, zbláznil ses?“ zasyčela zlostně Jasmína.

Jenže Lief pokračoval. Nestvůry ztichly a naslouchaly. „Jsme tři, ale jich je jedenáct!“ zakřičel. „Tři kusy masa nikdy nerozdělíš spravedlivě na jedenáct dílů. To nejde!“

Stejně jako Jasmína věděl, že riskuje. Kdyby stvůry pohlédly směrem k němu, uviděly by také Filliho. On však vsadil na to, že pro svou nedůvěřivost a vztek neodtrhnou oči jeden od druhého.

A — ke své úlevě — vsadil správně. Nestvůry se začaly radit v malých skupinkách a podezíravě se pozorovaly.

„Kdyby jich bylo jenom devět, mohly by rozseknout každého z nás na tři části a každý by měl jeden díl,“ volal Lief.

„Ale takhle...“

„Stejným dílem!“ pištěli Hot a Tot. „Hot a Tot jsou pro...“

Vtom se na ně vrhl Ichabod a křápnul jim hlavami o sebe. Omráčení padli k zemi.

„Tak,“ zavrčel. „Teď být stejné díly, jak jste chtěli. Teď nás být devět.“

Oheň se rozplápolala a začal praskat. Kouř stoupal nahoru, až se Lief rozkašlal. Letmo pohlédl na Filliho, kterému se už podařilo udělat v síti malou díрку. Ted se ji zoufale pokoušel zvětšit. Ale potřeboval by víc času.

„Na něco ale zapomněli, Liefe,“ ozval se důrazně Barda. „Když nás každého rozdělí na tři části, jednotlivé díly přesto nebudou stejné. Vždyť já jsem dvakrát tak velký jako Jasmína! Ten, který dostane třetinu z ní, na tom nebude zrovna nejlip. Podle mě by ji měli rozdělit jenom napůl!“

„To je pravda,“ souhlasil Lief stejně hlasitě a nevšiml si Jasmíniných zlostných výkřiků. „Jenže pak bude jenom osm porcí, Barda. A tady je devět strážníků!“

Koutkem oka pozoroval, jak Zan — šestinohá příšera, zamyšleně přikývla, pak se otočila a jedinou ranou srazila k zemi Fí.

Flai, rozrušený útokem na své dvojče, s vřiskem vyskočil Zanovi na záda a zakousl se mu do krku. Zan zavrčel, škubnul sebou a přehodil si chlupatého bratříčka přes hlavu. Ten spadl přímo na svou omráčenou sestru a napíchl se jí na rohy.

A najednou se prali všichni — ječeli, kousali a mlátili se, padali do trnitého křoví i do ohně a váleli se všude po zemi. Boj neustával. Když Filli konečně dokončil své dílo a tři přátelé se vyprostili ze sítě a schovali se v koruně stromu, stál pod nimi jediný netvor. Ichabod.

Obklopený těly mrtvých sourozenců stál u ohně, řval a vítězoslavně se tloukl do prsou. Každou chvíli zvedne hlavu a zjistí, že síť je prázdná a že pečinka, o kterou se tolik bil, je v koruně stromu — a nemá kam uniknout.

„Musíme ho překvapit,“ špitla Jasmína, když z kamaší vytahovala svou druhou dýku a zkontrolovala, že Filli jí opět bezpečně sedí na rameni. „To je jediná možnost.“

Bez dalších řečí pak skočila a vrazila oběma nohama Ichabodovi do zad. Ztratil rovnováhu a s ohromným řevem a burácením se svalil do ohně.

Jakmile se Barda s Liefem vzpamatovali, co nejrychleji sklouzli ze stromu a spěchali k místu, kde Jasmína kvapně sbírala svou dýku a jejich meče.

„Na co čekáte?“ zeptala se nevrle a vtiskla jim meče do rukou. „Pospěšte si!“

S Krejem nad hlavami utíkali jako vítr, bez ohledu na tmou a výmoly v cestě. Za zády slyšeli Ichaboda, jak vyje vzteky a bolesti. Neohrabaně se vyplazil z ohně a začal klopýtat za nimi.

3. VŠE PRO POCESTNÉ

Uháněli dál, až byli úplně zadýcháni a píchalo je u srdce. Stále však ostržitě naslouchali zběsilému vytí. Věděli, že kdyby se Ichabod proměnil ve vlka nebo jiné zvíře, hravě by je dostihl. Ale neslyšeli nic.

Možná se nemůže proměnit, když je zraněný, uvažoval Lief. Pokud je to tak, jsme zachráněni. Přesto si však nikdo z nich netroufal zastavit ani zpomalit tempo.

Nakonec dorazili na místo, kde cestu křížil mělký potok.

„Jsem si jistý, že tady končí Theganino území,“ oddechoval ztěžka Barda. „Vidíte? Na druhé straně už nejsou trnité keře. Dál už nás Ichabod nebude pronásledovat.“

S nohama roztfesenýma vyčerpáním se přebrodili studenou vodou. Na druhém břehu cesta pokračovala, ale tentokrát už kolem ní rostla svěže zelená tráva, nízké stromky a polní kvítí.

Ještě chvíli se plahočili, pak sešli z cesty a skryli se v nízkém háji. S šepotem listů nad sebou a měkkým travnatým polštářem pod hlavou usnuli.

*

Když se probrali, slunce už bylo vysoko a Krej poletoval kolem. Lief zívá a protáhl se. Svaly měl po dlouhém běhu ztuhlé a bolavé a chodidla samý puchýř.

„Měli jsme v noci držet hlídky,“ zasténal Barda, když se posadil a protáhl si záda. „Nebylo zrovna rozumné spoléhat na to, že už jsme mimo nebezpečí, když jsme pořád tak blízko hranic.“

„Všichni jsme byli unavení. A Krej hlídal.“ Jasmína vyskočila a ihned se vydala na průzkum lesíku. Zdálo se, že ji nic nebolí.

Položila ruku na drsný kmen jednoho stromu. Listy nad ní se nepatrně pohnuly. Pootočila hlavu stranou, jako by naslouchala.

„Stromy říkají, že touto cestou poměrně často jezdí vozy,“ oznámila jim nakonec. „Těžké vozy tažené koňmi. Ale dnes tudy ještě žádný nejel.“

Než se znovu vydali na cestu, snědli kousek chleba s medem a ovocem, které dostali od Raladů. Svůj díl dostal i Filli a kromě toho kousek medové plástve, jeho oblíbené pochoutky.

Pak šli pomalu dál. Po nějaké době zahlédli další směrovku, ukazující cestu k Tomovu obchodu.

„Doufám, že Tom prodává něco na bolavé nohy,“ bručel Lief.

„Na ceduli stojí ‚Vše pro pocestné‘,“ řekl Barda. „Takže určitě prodává. Ale musíme pečlivě vybírat a koupit jen to, co opravdu potřebujeme. Máme málo peněz.“

Jasmína na něj zvědavě pohlédla. Neřekla nic, ale Lief si všiml, že trochu přidala do kroku. Nepochybně už se nemůže dočkat, až uvidí, jak takový obchod vypadá.

O hodinu později prošli zatačkou a před nimi se objevil dlouhý kus kovu, který se klikatil nad skupinou stromů jako blesk. Ze strany byla na kovovém blesku připevněna velká písmena.

Zvědavě šli dál. Když přišli blíž, uviděli, že mezi stromy, vysázenými ve tvaru podkovy, stojí zvláštní malé kamenné

stavení. Klikatý vývěsní štít s kovovými písmeny vyrůstal z prostředku špičaté střechy, jako by dům zasáhl blesk. Tohle musel být nepochybně Tomův obchod, ačkoli na první pohled vypadal spíš jako hostinec než jako místo, kde se dá nakupovat. Mezi stavením a cestou byla rovná volná plocha poskytující dost místa pro zastavení několika vozů a stálo tu několik velkých kamenných koryt s vodou pro napojení zvířat. Vedle dveří se blýskala výloha, na jejímž skle bylo jasně červeným písmem namalováno jméno majitele obchodu — stejným způsobem jako na vývěsním štítu u komína a na směrovkách podél cesty.

„Tenhle Tom určitě dbá na to, aby lidé znali jeho jméno,“ zazubil se Barda. „Dobrá. Pojďme se podívat, co pro nás má.“ Přesli prázdné prostranství a nakoukli do výlohy. Bylo v ní plno ruksaků, klobouků, opasků, holínek, ponožek, vaků na vodu, kabátů, lan, rendlíků i pánví a mnoho, mnoho dalších věcí, z nichž některé Lief ani neznal. Kupodivu tam nebyly žádné cenovky, pouze uprostřed visela žlutá cedule.

Když vešli do obchodu, zvonek připevněný ke dveřím zacinkal, ale nikdo je nepřišel přivítat. Rozhlédli se a jejich oči zatím přivykaly přítí. Přeplněná místnost byla velmi tmavá ve srovnání s jasným slunečním světlem venku. Mezi regály, které se tyčily od země až k nízkému stropu, vedly úzké uličky. Police praskaly ve švech. Ve vzdálenějším konci místnosti stál zaprášený pult pokrytý účetními knihami, sadou vah a něčím, co vypadalo jako plechová pokladna. Za pultem byly další police, dveře a také vývěska:

„Tom je důvěřivý chlapík,“ řekl Barda a rozhlížel se kolem. „Mohli bychom sem přijít, ukrást, co bychom chtěli, a hned zas zmizet.“

Aby to dokázal, natáhl se pro malou lucernu na nejbližší polici. Když se ji ale pokoušel zvednout, svítilna se ne a ne pohnout.

Barda zůstal zírat s otevřenými ústy. Zkusil trhnout, ale bezvýsledně. Dosáhl pouze toho, že Lief se svíjel smíchy a Jasmína nevěřícně zírala, a nakonec to vzdal. Když se ale chtěl lucerny pustit, nešlo to. Zabral, zaklel, ale prsty měl stále pevně přilepené.

„Chtěl bys lucernu, příteli?“

Všichni sebou trhli a překvapeně se otočili. Za pultem stál vysoký štíhlý muž s kloboukem na temeni hlavy, ruce měl založené na prsou a široká ústa se mu křivila do posměšného úšklebku.

„Co to má znamenat?“ vykřikl Barda vztekle a ukázal prsty volné ruky na lucernu.

„To je důkaz, že Tom není důvěřivý chlapík,“ odpověděl muž za pultem a zešíroka se usmál. Zašmátral svými dlouhými prsty pod pultem a asi tam zmáčkl nějaký knoflík, protože najednou se Bardovi ruka uvolnila. Cuknul sebou dozadu, až narazil do Lief s Jasmínou.

„Tak. Co vám může Tom ukázat?“ zeptal se majitel obchodu. „Nebo ještě lépe — co vám může Tom prodat?“ a zamnul rukama.

„Potřebujeme pořádný kus pevného lana,“ řekl Lief, když viděl, že Barda se rozhodně nechystá nic říct. „A také něco na bolavé nohy, pokud něco takového máte.“

„Jestli něco takového mám?“ zvolal Tom. „Samozřejmě, že mám. Vše pro pocestné. Copak jste neviděli vývěsku?“

Oběhl pult a vybral z police kotouč tenkého lana.

„Tohle je nejlepší, jaké mám,“ hlásil. „Lehké a velmi pevné. Tři stříbrňáky a je vaše.“

„Tři stříbrňáky za kousek provazu?“ vypěnil Barda. „To je zlodějina!“

Tom ani nepohnul brvou. „To není zlodějina, příteli, ale obchod,“ řekl klidně. „Kde jinde byste sehnali takové lano, jako je tohle?“

Přidržel si jeden konec a rychlým pohybem zápěstí vyhodil zbytek provazu do vzduchu. Lano se samo rozmotalo jako had a pevně se ovinulo kolem jednoho z trámů u stropu. Tom za něj několikrát zatahal, aby ukázal, jak pevně drží. Pak znovu trhnul zápěstím. Lano sklouzlo z trámu a smotalo se mu zpátky do ruky do úhledného kotouče.

„To je nějaký trik,“ zabručel nasupeně Barda.

Ale Lief byl u vytržení. „Vezmeme si ho,“ rozhodl dychtivě, přestože ho Barda dloubl do žeber a Jasmína se podezíravě mračila.

Tom si promnul ruce. „Věděl jsem, že rozumíš dobrému obchodu,“ řekl. „Nuže — co dalšího bych vám měl ukázat?“

Kupovat nic nemusíte!“

Lief se nadšeně rozhlížel. Když se tu dá koupit lano, které je jako živé, jaké další obdivuhodné věci tu mohou být?

„Všechno!“ zvolal. „Chceme vidět všechno!“

Tom se rozzářil.

Jasmína nepokojně přešlapovala. Bylo jasné, že se jí přeplněný obchod s nízkým stropem, ani jeho podivný majitel příliš nelíbí. „Filli a já počkáme venku s Krejem,“ oznámila. Otočila se na patě a odkráčela ven.

Následující hodinu Tom ukazoval Liefovi měkké ponožky na bolavé nohy, dalekohledy, jimiž se dá koukat za roh, talíře, které se samy umývají, a dýmky vypouštějící světelné bubliny. Ukázal mu přístroje na předpovídání počasí, malá bílá kolečka, která vypadala jako z papíru, z nichž po přidání vody vyroste bochník chleba, sekeru, co se nikdy neztupí, deku na spaní, která se vznáší nad zemí, malé korálky, kterými lze rozdělat oheň, a stovku dalších úžasných vynálezů. Bardova podezíravost postupně opadala, a tak se brzy přidal k Liefovi, pozoroval a ptal se. Když Tom skončil, byl pevně rozhodnutý a stejně dychtivý jako Lief nakoupit tolik zázraků, kolik jen budou moci. Byly to tak úžasné věci... Jejich cestování by s nimi mohlo být o tolik snazší, bezpečnější a pohodlnější.

Nakonec Tom založil ruce, poodstoupil a usmál se na ně. „Nuže,“ uzavřel, „Tom už vám vše ukázal. A co vám může prodat?“

4. JDE O PENÍZE

Některé Tomovo zboží, jako třeba létající příkrývka, stálo víc peněz, než vůbec Lief s Bardou měli. Jiné věci si však mohli dovolit, a proto bylo velmi obtížné se mezi nimi rozhodnout.

Nakonec si kromě samosvícení lana vybrali ještě balíček „Samopeček“ — bílých plátků, které narostou v bochník chleba, lahvičku „Čistočisté“ — což byl prášek, který z každé vody udělá pitnou, a nějaké vycpané ponožky. Hromádka byla žalostně malá a to si ještě museli odříct daleko víc zajímavých věcí, jako lahvičku zápalných korálků a světelnou dýmku.

„Kdybychom tak měli víc peněz!“ posteskl si Lief.

„Oho!“ řekl Tom a posunul si klobouk ještě víc dozadu. „No, možná bychom se mohli nějak dohodnout. Nejenom prodávám, také kupuji.“ A vychytrale pohlédl na Liefův meč.

Lief však rozhodně zakroutil hlavou. I kdyby toužil po Tomově zboží sebevíc, nikdy by se nevzdal meče, který mu vyrobil otec v jejich kovárně.

Tom pokrčil rameny. „Tvůj plášť je sice trochu špinavý,“ prohodil ledabyle. „Ale i tak bych ti za něj něco dal.“

Tentokrát se Lief usmál. Ačkoli se Tom tvářil lhostejně, nepochybně velmi dobře věděl, že plášť, který pro Liefu utkala jeho matka, má zvláštní síly.

„Tento plášť dokáže udělat toho, kdo jej má na sobě, téměř neviditelným,“ odpověděl. „Už mnohokrát nám zachránil život. Bohužel, ani ten není na prodej.“

Tom pokrčil rameny. „Škoda,“ vzdychl. „Jak myslíš.“ A začal uklízet zápalné korálky a světelnou dýmku.

V tu chvíli se rozezněl zvonek na dveřích obchodu a vešel nějaký cizinec. Byl vysoký jako Barda, stejně tak statný a měl dlouhé černé zacuchané vlasy a obličej zarostlý černým strništěm. Na tváři měl hlubokou jizvu, která se mu bělela na snědé kůži.

Jasmína vklouzla dovnitř za ním. Stála u dveří s rukou na dýce u opasku. Nepochybně čekala, že nastanou potíže. Cizinec krátce kývl na Liefu s Bardou a vzal z police jedno samosvícení lano. Prošel kolem nich a naklonil se přes zaprášený pult.

„Kolik?“ zeptal se stroze Toma.

„Pro vás jeden stříbrný, vážený pane,“ odpověděl Tom uctivě.

Lief vykulil oči. Jim přece řekl, že lano stojí tři stříbrné. Otevřel ústa, aby se ohradil, ale pak ucítil, jak se Barda varovně dotkl jeho ruky. Pohlédl na něj a spatřil, že se dívá na pult vedle cizincových rukou. Uviděl značku, kterou muž nakreslil do prachu.

Tajná značka odpůrců Pána stínů! Symbol, který tolikrát viděli vyrytý na zdech cestou k Jezeru prokletí! Cizinec ji nakreslil na pult, aby naznačil, kdo je. A Tom reagoval tak, že snížil cenu lana.

Muž vtiskl Tomovi do ruky stříbrnou minci, a když si rovnal rukáv, jakoby náhodou smazal značku v prachu. Všechno se odehrálo velmi rychle. Kdyby Lief neviděl značku na vlastní oči, nikdy by nevěřil, že tam kdy byla.

„Zaslechl jsem zvěsti o podivných událostech u Jezera prokletí a vlastně na celém území za potokem,“ řekl cizinec nedbale, když se otočil k odchodu. „Také jsem slyšel, že Thegan je mrtvá.“

„Opravdu?“ opáčil nevzrušeně Tom. „To vám nemohu potvrdit. Jsem jen chudý obchodník a o takových věcech nic nevím. Myslím, že trní podél cesty je pořád stejně přerostlé.“

Cizinec si odplívl. „Trní nemá s kouzly nic společného. Je to důsledek stovky let chudoby a strádání. Říkám mu Trní krále z Del, stejně jako mnozí jiní.“

Liefu zabolelo u srdce. Cizinec dal značkou jasně najevo, že je odpůrcem Pána stínů. Není ale pochyb, že stejně silně nenávidí i krále a královny Deltory, tak jako je kdysi nesnášel i on, a viní je z neštěstí, která království potkala.

Věděl, že nemůže nic říct, přesto ale nedokázal spustit z muže oči, když ho míjel. Muž jeho pohled opětoval s kamennou tváří a protáhl se kolem Jasmíny ven z obchodu.

„Kdo to byl?“ zašeptal Barda Tomovi.

Obchodník si dal s odpovědí načas a chvíli si rovnal na hlavě klobouk. „U Toma v obchodě nejsou jména důležitá, kromě Tomova vlastního, pane,“ pravil rozvážně. Je to tak lepší, v těchto těžkých dobách.“

Znovu se ozval cinkot dveří a Jasmína vyšla ven. Teď, když možné nebezpečí pominulo, začala být netrpělivá a rozhodla se vrátit na čerstvý vzduch.

Tom asi poznal, že si Barda s Liefem všimli značky na pultě, protože najednou vzal zápalné korálky a světelnou dýmku a přidal je k jejich skromné hromádce zboží.

„To je zdarma,“ utrousil, když na něj překvapeně pohlédli. „Tom vždycky rád pomůže pocestným — jak jste mohli vidět.“

„Těm, kteří jdou správným směrem,“ usmál se Barda. Ale Tom jen zdvihl obočí, jako by netušil, co má statný muž na mysli, a nastavil dlaň.

„Bylo mi potěšením vás obsloužit, pánové,“ řekl, když mu do ní vložili peníze. Rychle spočítal mince, přikývl a schoval je do pokladny.

„A co náš dárek zdarma?“ zeptal se Lief troufale. „Na vývěsce ve výloze stojí, že...“

„Ach ano,“ řekl Tom, „dárek.“ Sehnul se a zašmátral pod pultem. Když se narovnal, držel v ruce nízkou plechovou krabičku. Podal ji Liefovi.

„O co si neřekneš, to nemáš. To je vaše heslo, že, mladý pane?“ zeptal se. „Nu, je to i mé heslo.“

Lief si prohlédl krabičku. Snadno se mu vešla do dlaně a vypadala poněkud zašle. Na vybledlé nálepce stál stručný nápis:

„Co to je?“ zeptal se nechápavě Lief.
„Návod je na zadní straně,“ řekl Tom.
Najednou se odmlčel a zaposlouchal se. Pak vyklouzl z prostoru za pultem a vyběhl zadními dveřmi z obchodu.
Ve spěchu za sebou nechal otevřeno, a tak ho Lief s Bardou následovali.
K jejich překvapení dveře vedly přímo na malý dvorek, který byl obehnaný bílým plotem a při pohledu z cesty zcela zakrytý vysokými stromy kolem. U ohrady stáli tři šedí koně a na ní seděla Jasmína, s Krejem usazeným na rameni, a hladila je.
Tom rázně vykročil směrem k ohradě a živě gestikuloval. „Nesahej na ta zvířata, prosím!“ křičel. „Jsou velmi cenná.“
„Nic jim nedělám!“ zvolala pobouřeně Jasmína, ale přesto odtáhla ruku. Koneš si nespokojeně odfrkl.
„Koneš!“ zamumlal Barda Liefovi do ucha. „Kdybychom tak měli koně, kteří by nás vezli. To by se nám cestovalo o mnoho rychleji!“
Lief pomalu přikývl. Ještě nikdy nejel na koni a byl si jistý, že Jasmína také ne. Ale určitě by se to brzy naučili. Na koni by dokázali ujet jakémukoli nepříteli — dokonce i Šedým strážcům.
„Prodáš nám je?“ zeptal se, když dohonili Toma. „Kdybychom ti třeba vrátili všechno, co jsme koupili, bylo by to dost...?“
Tom na něj přísně pohlédl. „Zboží nevyměňujeme!“ odsekl. „Peníze nevracíme! Nikdy!“
Liefovi se zklamáním sevřel žaludek.
„O čem to mluvíte?“ vložila se do toho Jasmína. „Co je to ‚koupit‘ a ‚prodat‘?“
Tom na ni nevěřícně zíral. „Tvoji přátelé by chtěli mít zvířata, na kterých by mohli jezdit, mladá dámo,“ vysvětlil jí, jako by byla malé dítě. „Ale už nemají nic, co by mi za ně mohli dát. Utratili své peníze za jiné věci. A...“ pohlédl na Liefův plášť a meč, ... s ničím dalším už nechtějí obchodovat.“
Jasmína začínala chápat a pomalu přikývla. „Možná, že já mám něco, co bych mohla vyměnit,“ řekla. „Mám spoustu pokladů.“
Začala šmátrat v kapsách a postupně vytáhla různé věci — pírkó, kousek smotaného provázku, nějaké kamínky, dýku a hřeben s vylámanými zuby ze svého hnízda v Lesích hrůzovlády. Tom ji s úsměvem pozoroval a kroutil hlavou.
„Jasmíno!“ vyštěkl Lief, který se cítil trochu trapně. „Nic z toho nemá...“
Pak mu spadla čelist. Barda zalapal po dechu. A Tomovi vylezly oči z důlků.
Protože Jasmína vytáhla malý pytlík a opatrně ho převrátila. Ven se začaly sypat zlaté mince, až jí na klíně vyrostla třípytíva hromádka.

5. VÝHODNÁ KOUPE

No jistě, pomyslel si Lief, když se vzpamatoval ze svého údivu. Jasmína okradla mnoho Šedých strážců, kteří zemřeli děsivou smrtí v Lesích hrůzovlády. Teď si vybavoval, že měla ve svém hnízdě v koruně stromu spoustu zlatých a stříbrných mincí. Jenom si neuvědomil, že si některé z nich vzala s sebou, když se přidala k jejich putování a opustila Lesy. Až dosud si na ně vůbec nevzpomněl, a protože pro Jasmínu znamenaly pouhou vzpomínku, ani ona se o nich nezmiňovala.
Několik mincí spadlo na zem. Barda přispěchal, aby je zvedl, ale Jasmína na ně sotva pohlédla. Místo toho pozorovala Toma a jeho rozzářené oči. Možná neznala kupování a prodávání, ale rozhodně poznala chamtivost.
„Tohle se ti líbí?“ zeptala se a zvedla hrst zlata.
„Samozřejmě, že ano, mladá dámo,“ souhlasil Tom, který už se trochu vzpamatoval. „Moc se mi to líbí.“
„A vyměníš za to ty koně?“
Tomovou tvář se mihl podivný, ztrápený výraz — jako by jeho touha po zlatě bojovala s nějakým dalším pocitem. Jako by počítal a zvažoval rizika.
Nakonec se ale rozhodl.
„Nemohu ty koně prodat,“ řekl litostivě. „Už jsem je slíbil někomu jinému. Ale — mám něco lepšího. Pojdte se mnou...“
Zavedl je do kůlny na samém okraji dvora. Otevřel dveře a pohybem ruky naznačil, aby šli dovnitř.
Nahrnutá v jednom rohu tam stála tři prapodivná zvířata a přežvykovala seno. Zvláštní tvorové byli asi tak velcí jako koně, ale měli dlouhý krk zakončený malou hlavou s úzkýma svěšenýma ušima. Nejprekvapivější však bylo, že měli jenom tři nohy — jednu tlustou vpředu a dvě hubenější vzadu a místo kopyt veliká, plochá chlupatá chodidla se dvěma širokými prsty. Po celém těle byli posetí černými, hnědými a bílými skvrnami, jako by je někdo postříkal barvou.
„Co to je?“ zeptal se užasle Barda.
„Blátivky přece,“ zvolal Tom a vykročil vpřed, aby jedno ze zvířat otočil směrem k nim. „A toto jsou opravdu pěkné kousky. Byly by dost dobré i pro krále, pane. To je přesně něco pro vás a vaše společníky.“
Tři přátelé si vyměnili nerozhodné pohledy. Představa, že by se mohli místo namáhavé chůze vézt, byla velmi příjemná. Ale blátivky vypadaly poněkud divně.
Jmenují se Nudlička, Sáša a Očko,“ pokračoval Tom a láskyplně každou z nich poplácal po širokém zadku. Zvířata nerušeně dál žvýkala seno.
„Zdají se být krotké,“ podotkl po chvíli Barda. „Ale umí běhat? Jsou dost rychlé?“
„Rychlé?“ zvolal pohoršeně Tom a zvedl oči v sloup. „Můj příteli, ty jsou rychlé jako vítr! A také velmi silné — mnohem silnější než kterýkoli kůň. A věrné — och, jejich oddanost je proslulá. Navíc žerou téměř cokoli a námaha jim svědčí. Blátivek si v těchto končinách každý velmi považuje. Ale jsou těžko k sehnání. Velmi těžko.“
„Kolik za ně chceš?“ zeptal se nevrle Lief.
Tom si promnul ruce. „Řekněme dvacet jedna zlatých za všechny tři?“ navrhl.
„Dáme ti patnáct,“ zabručel Barda.

Tom se zatvářil, jako by nevěřil svým uším. „Patnáct? Za tahle jedinečná zvířata, která jsou mi milá jako moje vlastní děti? Chcete okrást chudáka Toma? Ožebračit ho?“

Jasmína to celé se zájmem pozorovala, ale Barda nehnul ani brvou. „Patnáct,“ zopakoval.

Tom neústupně zvedl ruce. „Osmnáct!“ prohlásil. „A k tomu sedla a uzdy. Nuže — není to výhodná nabídka?“

Barda tázavě pohlédl na Liefu s Jasmínou a ti rázně přikývli.

„Dobrá,“ řekl.

Obchod byl uzavřen. Tom ještě došel pro sedla a uzdy a pomohl jim naložit na blátivky jejich ruksaky. Pak vyvedl zvířata z kůlny. Jejich kolébavé pohyby byly skutečně zvláštní — nejprve vykročila přední noha a teprve pak společně přiskočily zadní dvě.

Tom otevřel bránu a vyšli ven ze dvora. Tři šedí koně je sledovali. Liefu lítostí zbolelo u srdce. V rozrušení nad smlouváním s Tomem na ně úplně zapomněl. Jak by to bylo příjemné, kdyby teď odjížděli na nich místo na těch podivných poskakujících zvířatech.

Nevadí, řekl si nakonec a poplácal Nudličku po skvrnitých zádech. Za nějaký čas si na ně zvykneme. Než naše cesta skončí, určitě si je velmi oblíbíme.

Později na svoje úvahy hořce vzpomínal.

Když dorazili před obchod, Tom přidržel opratě, než tři společníci vylezli do sedel. Po krátké debatě si Jasmína vzala Sášu, Lief Nudličku a Barda Očko, ačkoli ve skutečnosti nebylo podle čeho vybírat, protože si zvířata byla podobná jako vejce vejci.

Upevnili jim sedla přesně za krk, kde měly tělo nejužší. Zavazadla přivázali dozadu, napříč přes široký zadek. Bylo to docela pohodlné, ale Lief přesto cítil určité obavy. Zdálo se mu, že je příliš vysoko nad zemí, a uzdu držel velmi nešikovně. Na chvíli zapochyboval, zda to byl dobrý nápad, ale samozřejmě se snažil, aby to na něm nebylo znát. Blátivky si spokojeně odfrkly. Očividně měly velkou radost, že jsou zase na čerstvém vzduchu, a těšily se, až vyběhnou.

„Uzdu držte pevně,“ řekl Tom. „Ze začátku možná budou trochu živější. Když se budete chtít rozjet, zavolejte ‚Mar‘, a když budete chtít, aby zastavily, křikněte ‚Hoj‘. Mluvte na ně hlasitě, protože nemají zrovna bystrý sluch. Když zastavíte, dobře je přivažte, aby se vám nezatoulaly. To je snad vše.“

Lief, Barda i Jasmína přikývli.

„Ještě něco,“ zabručel Tom a prohlížel si přitom nehty na rukou. „Neptal jsem se, kam jedete, a ani to nechci vědět. V těchto těžkých časech je lepší nevědět nic. Přesto vám dám jednu radu. Je to užitečná rada a doporučuji vám, abyste se jí řídili. Asi půl hodiny cesty odtud je rozcestí. Za každou cenu se dejte doleva, i kdyby vám pravá odbočka připadala sebelákavější. A teď — šťastnou cestu!“

Zvedl ruku a plácnul Nudličku přes zadek. „Mar!“ zakřičel. Nudlička sebou škubla a vyrazila vpřed, s Očkem a Sášou v zádech. Krej zakrákal a vylétl za nimi.

„Nezapomeňte!“ slyšeli za sebou Tomovo volání. „Držte uzdu pevně! A rozhodně nezahýbejte doprava!“

Lief by byl rád zamával, aby dal najevo, že slyší, ale neodvážil se zvednout ruku. Nudlička se rozeběhla, plandavé uši jí vlály ve větru a její silné nohy uháněly vpřed.

Lief nikdy nebyl u moře, protože Pán stínů zakázal obyvatelům Del cestovat k pobřeží ještě před jeho narozením. Ale myslel si, že udržet se na neposedné blátivce musí být velmi podobné plavbě po rozbouraném moři. Vyžadovalo to veškerou jeho pozornost.

Asi po deseti minutách nadšení blátivek konečně opadlo a zpomalily do vytrvalého cvalu. Nudlička teď Liefovi připomínala spíše houpacího koně, kterého mívá jako dítě, než kymácející se loď.

Není to tak těžké, pomyslel si. Vlastně je to snadné! Cítil hrdost a uspokojení. Co by asi řekli jeho kamarádi, kdyby ho teď viděli?

Cesta byla široká, a tak mohli jet všichni tři vedle sebe. Filli se nechal ukolébat ke spánku v Jasmínině kabátě a Krej, který se už ujistil, že vše je, jak má být, letěl před nimi a tu a tam slétl nízko nad zem, aby si chytil nějaký hmyz. Jasmína mlčela a zamyšleně se dívala před sebe. Barda s Liefem si povídali.

„Jsme na tom výborně s časem,“ pochvaloval si Barda. „Tyhle blátivky jsou rozhodně výborní tahouni. Překvapuje mě, že jsme o nich ještě neslyšeli. V Del jsem nikdy žádnou neviděl.“

„Tom přece říkal, že jsou těžko k sehnání,“ odpověděl Lief. „Lidé v této části Deltory si je bezpochyby nechávají pro sebe. A do Del se zprávy z venkova dostávaly jen zřídka už dávno předtím, než přišel Pán stínů.“

Jasmína na něj pohlédla, jako by chtěla něco říct, ale pak pevně stiskla rty a se zamračeným výrazem mlčky jela dál. Chvilí jeli, aniž by kdokoli z nich promluvil, najednou však Jasmína prolomila ticho.

„To místo, kam jedeme — Město krys — asi o něm nic nevíme, co?“

„Víme jediné to, že je obehnané zdí, vypadá opuštěné a leží stranou v ohybu řeky Širavy,“ řekl Barda. „Všichni pocestní, se kterými jsem mluvil, ho viděli jen z dálky. Neslyšel jsem nikdy o nikom, kdo by byl za jeho hradbami.“

„Možná nikdo z těch, kdo byli uvnitř, nepřežil, a tak o tom ani nemohl vyprávět,“ podotkla Jasmína rozladěně. „To tě nenapadlo?“

6. NENKRIS

Barda pokrčil rameny. „Město krys je spojeno s hrůznými pověstmi a lidé viděli, jak se nad ním vznáší pták Ak-Baba toho rána, kdy Pán stínů vpadl do Deltory. Je téměř jisté, že je tam schovaný jeden z drahokamů Kouzelného pásu.“

„Takže,“ řekla Jasmína stále tím nevrlým hlasem, „musíme tam jet, ale nevíme skoro nic o tom, co nás tam čeká.“

Nemůžeme se na to připravit.“

„Nemohli jsme plánovat nebo se připravit ani na Jezero prokletí a Lesy hrůzovlády,“ namítl Lief. „Přesto jsme tam

uspěli, a dokážeme to i v Městě kryš.“

Jasmína pohodila hlavou. „Odvážná slova!“ poznamenala ironicky. „Možná jste zapomněli, že v Lesích jste měli na pomoc mě a k Jezeru hrůzovlády nás vedl Manus. Tentokrát je to jiné. Jsme sami, bez rady a bez pomoci.“

Liefa její upřímné řeči provokovaly a viděl, že Bardu také. Možná měla pravdu, ale proč by měli předčasně propadat beznaději?

Odvrátil se od ní a upřeně se díval přímo před sebe. Mlčky jeli dál.

Po chvíli dorazili na místo, kde se cesta rozdělovala, jak jim to popsal Tom. Uprostřed rozcestí stál ukazatel se dvěma směrovkami. Jedna mířila doleva a druhá doprava.

„Šířava!“ zvolal Lief. „To je ta řeka, na které leží Město kryš! Máme štěstí!“

Dychtivě začal obracet Nudličku doprava.

„Liefe, co to děláš?“ protestovala Jasmína. „Nevzpomínáš si, co nám radil Tom?“

„Copak to nechápeš, Jasmíno? Toma by ani ve snu nenapadlo, že bychom dobrovolně jeli do Města kryš,“ křikl na ni Lief přes rameno a popoháněl Nudličku. „Takže nás samozřejmě před touhle cestou varoval. Ale náhodou je to přesně ta cesta, kterou hledáme. Pojed!“

Barda s Očkem už následovali Liefu. Jasmína, stále na pochybách, nakonec pobídla Sášu, aby jel za nimi.

Pravá cesta byla stejně široká a pevná jako ta levá, ale navíc v ní byly patrné stopy povozů. Jeli dál a krajina po obou stranách silnice byla čím dál úrodnější a zelenější. Nebyla tu vyprahlá místa ani suché stromy.

Všude rostlo plané ovoce a různé bobule a kolem květů bzučela spousta včel, s nožkami obtěžkanými váčky zlatého pylu.

V dálce po pravé ruce mlhavě viděli tmavě červené kopce a vlevo se zelenaly lesy. Před nimi se jako bílá stuha do dálky klikatila cesta. Vzduch byl svěží a sladký.

Blátivky dychtivě frkaly a začaly zrychlovat.

„Líbí se jim tu,“ smál se Lief a poplácal Nudličku po krku.

„Mně také,“ zajásal Barda. „Je to tak příjemné, jet konečně úrodnou krajinou. Tady to alespoň není zničené.“

Proběhli kolem skupiny stromů a spatřili, že nedaleko před nimi se od hlavní silnice odpojuje vedlejší cesta, směřující k purpurovým kopcům. Kam asi vede? zauvažoval líně Lief.

Najednou Nudlička podivně rozrušeně vyštěkla a natáhla krk, až se jí uzda napnula. Očko a Sáša jako by jí odpověděli a společně vyrazili ohromnými skoky vpřed. Lief ztratil rovnováhu a bezmocně vylétl do vzduchu. Nakonec ho to stálo všechny síly, aby se jakž takž udržel v sedle.

„Co se to s nimi děje?“ křičel proti větru, který ho šlehal do tváří.

„Nevím!“ lapal po dechu Barda. Pokoušel se Očka přibrzdit, ale svéhlavá blátivka si ho ani nevšimla. „Hoj!“ křičel. Ale Očko se rozběhl ještě rychleji, s krkem toužebně nataženým a tlamou dokořán.

Jasmína vypískla, když Sáša nečekaně škubl hlavou dopředu a prudce jí vytrhl uzdu z rukou. Sklouzla na stranu a několik děsivých vteřin si Lief myslel, že spadne. Nakonec se jí ale podařilo chytit se zvířete kolem krku a znovu se přitáhla do sedla. Pevně se držela, s hlavou skloněnou proti větru, zatímco Sáša pelášil, až mu od nohou létalo kamení. Byli úplně bezmocní. Blátivky byly silné — mnohem silnější než oni. Přilítily se k odbočce na vedlejší cestu a tryskem vyrazily k zaměřeným purpurovým kopcům.

Lief už sotva chraptěl a oči mu slzely. Přesto před sebou v narůžovělém oparu viděl, jak se k nim kopce rychle blíží.

Uprostřed červeně zahlédl něco černého. S přimhouřenýma očima se snažil rozpoznat, co to je. Bylo to blíž a blíž. . .

Vtom Nudlička znenadání zabrzdila. Lief jí přelétl přes hlavu a v uších mu zněl jeho vlastní polekaný výkřik. Matně vnímal, že Jasmína s Bardou křičí také, neboť i oni vyletěli ze sedel. Pak tvrdě dopadl na zem a dál už nebylo nic.

*

Lief cítil bolest v nohou a zádech a hlava mu třeštila. Něco ho šťouchalo do ramene. Pokusil se otevřít oči. Zpočátku jako by je měl zalepené, ale pak je dokázal přimět, aby se pomalu otevřely. Nad ním se rýsoval červený obrys bez tváře. Zkusil vykřiknout, ale z hrdla mu vyšel jen přidušený sten.

Červená silueta odstoupila. „Tento už se probal,“ ozval se nějaký hlas.

K Liefovi se natáhla ruka s pohárem vody. Zvedl hlavu a žíznivě pil. Pomalu si uvědomoval, že leží s Bardou a Jasmínou na podlaze prostorného sálu. Podél kamenných zdí plálo mnoho loučí, osvětlujících místnost a vrhajících mihotavé stíny. Nebylo jich však dost na to, aby ohřály chladný vzduch místnosti. V rohu stál ohromný krb. Ačkoli byl plný mohutných polen, oheň v něm nehořel.

Se zápachem hořících loučí se mísila pronikavá vůně mýdla. Asi před chvílí vydrhli podlahu, protože kameny pod Liefovými zády mokře studily a nikde nebylo ani smítka.

V místnosti bylo plno lidí. Měli oholené hlavy a na sobě podivný černý přiléhavý šat a vysoké boty. Všichni upřeně pozorovali tři postavy ležící na podlaze, užasle a zároveň bojácně.

Osoba s vodou odstoupila a do Liefova zorného pole se vrátila mohutná červená postava, která ho tak vyděsila, když se probíral z bezvědomí. Teď už dokázal poznat, že je to muž, oblečený od hlavy až k patě v červeném oděvu. Dokonce i boty měl červené. Na rukou měl rukavice a hlavu mu zakrývala přiléhavá látka, takže nebylo vidět ústa ani nos, ale pouze oči. U zápěstí mu visel dlouhý bič ze splétané kůže, který za ním při chůzi svištěl po zemi. Muž poznal, že Lief už je zas při smyslech a pozorně si ho prohlíží. „Nentukris,“ zabručel a přejel si rukama po těle — od ramenou po boky.

Nepochybně to byl nějaký pozdrav.

Ať byli tito lidé kdokoli, Lief je chtěl ujistit, že má přátelské úmysly. S námahou se posadil a pokusil se napodobit zvláštní posunky a slovo.

Mezi černě oděnými lidmi to zašumělo, pak si také přejeli rukama od ramenou k bokům a zašeptali: „Nentukris,

nentukris, nentukris...“ až se ohromná místnost rozezněla ozvěnou jejich hlasů.

Lief užasle zíral a točila se mu hlava. „Kde — kde to jsme?“

„Toto je Nenkris,“ řekl jasně červený muž. Hlas měl zastřený díky látce, která mu zakrývala ústa a nos. „Návštěvníci tu nejsou vítáni. Proč jste sem přišli?“

„My — vůbec jsme to neměli v úmyslu,“ vysvětloval Lief. „Zvířata, na kterých jsme jeli, se náhle splašila a seběhla z cesty. Upadli jsme...“ Ucítil bodavou bolest v očích a trhnul sebou.

V tu chvíli se Jasmína i Barda pohnuli a jeden po druhém dostali vodu. Muž v červeném hávu se k nim otočil a uvítal je stejně jako před chvílí Lief. Pak znovu promluvil.

„Leželi jste před našimi branami, s věcmi rozházenými kolem,“ prohlásil chladným, podezřivým hlasem. „V okolí nebyli žádní koně.“

„Pak museli utéct,“ zvolala netrpělivě Jasmína. „Určitě bychom nehodili sami sebou o zem takovou silou, abychom ztratili vědomí!“

Červená postava se napřímila a výhružně zvedla pletený bič. „Dávej si pozor na jazyk, ty nečistá,“ zasyčel. „Mluv se mnou s úctou! Copak nevíš, s kým mluvíš? Jsem Rís, První Krizar z Devíti vyvolených!“

Jasmína znovu promluvila, ale Barda zvýšil hlas aby její jízlivá slova přehlušil. „Je nám to velmi líto, ale jsme cizinci a neznáme vaše způsoby.“

„Devět vyvolených Krizarů dohlíží, aby tento lid dodržoval posvátné zákony čistoty, ostražitosti a povinnosti,“ zaburácel Rís. „Jen tak je město v bezpečí. Nentukris.“

„Nentukris,“ zamumlali lidé, sklonili holé hlavy a přejížděli si rukama po těle od ramenou ke stehnům.

Barda s Liefem na sebe pohlédli. Oba mysleli na totéž — čím dříve budou moci toto podivné místo opustit, tím lépe.

7. PODIVNÉ ZVYKLOSTI

Jasmína se vyškábala na nohy a rozmrzele se rozhlížela po obrovské místnosti. Černě odění lidé šeptali a ustupovali před ní, jako by je její potrhané šaty a rozčuchané vlasy měly nakazit.

„Kde je Krej?“ zeptala se starostlivě.

Rís se k ní obrátil. „Vás je tu ještě víc?“ zeptal se zostra.

„Krej je pták,“ vysvětlil spěšně Lief, když se také postavil. „Černý pták.“

„Krej na tebe určitě čeká venku, Jasmíno,“ zamumlal šeptem Barda. „Teď buď raději tiše. Filli je v bezpečí, ne?“

„Ano. Je schovaný pod mým kabátem a nechce vylézt,“ sykla nevlídně Jasmína. „Nelíbí se mu tady a mně taky ne.“

Barda se otočil k Rísovi a uklonil se. „Jsme vám nesmírně vděční za vaši starostlivost,“ pravil zvučným hlasem. „Ale s vašim laskavým svolením budeme pokračovat v naší cestě.“

„Je čas k jídlu a nějaké bylo připraveno i pro vás,“ oznámil jim Rís a tmavýma očima pozoroval jejich tváře, jako by chtěli něco namítnout. „Jídlo už bylo požehnáno Devíti. A když bylo požehnáno, je nutné ho do hodiny sníst.“

Nentukris.“

„Nentukris,“ opakovali uctivě lidé.

Než mohl Barda cokoli říci, ozvaly se gongy a na konci místnosti se otevřely dvoje ohromné dveře do jídelního sálu.

Osm vysokých postav, oblečených v červeném jako Rís, stálo u vchodu, čtyři po každé straně. Zbýlých osm Krizarů, pomyslel si Lief.

Ze zápěstí Krizarů visely dlouhé kožené biče. Přísným okem pozorovali černě oblečené lidi, kteří začali pomalu proudit kolem nich.

Lief rozbolela hlava. Ještě nikdy v životě se necítil méně hladový. Nic si nepřál víc, než být odtud pryč, ale bylo jasné, že jemu ani jeho přátelům nedovolí odejít, dokud s nimi nepojedí.

Neochotně prošli do druhé, jídelní místnosti. Byla stejně čistá a vydrhnutá jako ta předchozí a tak jasně osvětlená, že tu byl vidět každý kout. V dlouhých řadách tu stály holé, vysokánské stoly s dlouhými úzkými kovovými nohami. Pro každého strážníka byl připraven pohár a talíř, ale nebyly tu příbory ani židle. V Nenkrisu se zřejmě jedlo rukama a vestoje.

Na druhém konci sálu byly schody vedoucí k vyvýšené plošině. Na ní stál další, osamocený stůl. Lief usoudil, že tam asi budou jíst Krizarové, aby měli ze svého místa rozhled na vše, co se v sále děje. Rís doprovodil Lief, Bardu a Jasmínu k jejich stolu, prostřenému trochu stranou od ostatních. Pak odešel za ostatními Krizary, kteří — jak Lief správně odhadl — všichni stáli u vyvýšeného stolu, čelem k davu.

Když Rís zaujal své místo uprostřed, zvedl ruce v rukavicích a pohledem přelétl místnost. „Nentukris!“ zvolal a přejel si rukama od ramenou k bokům.

„Nentukris!“ opakovali lidé.

Všichni Krizarové si jediným pohybem strhli látku, kterou měli ovinutou přes ústa a nos. V tu chvíli znovu zazněly gongy a do sálu začali vcházet další lidé v černém, nesoucí obrovské podnosy s poklapy.

„Méně pohodlný způsob stolování si už nedokážu představit!“ reptala šeptem Jasmína, která byla nejmenší v místnosti a desku stolu měla skoro u brady.

K jejich stolu přistoupila služebná a roztřesenými rukama na něj položila svůj podnos. Prohlížela si je vylekanými světle modrými očima. Obsluhovat cizince jí bezpochyby nahánělo hrůzu.

„Tady v Nenkrisu nejsou žádné děti?“ zeptal se jí Lief. „Stoly jsou tak vysoké...“

„Děti jedí pouze ve škole,“ odpověděla služebná slabým hlasem. „Než vyrostou a mohou zaujmout svá místa v sále, musejí se nejdříve naučit posvátným zvyklostem. Nentukris.“

Zvedla víko podnosu a Lief s Jasmínou a Bardou Zalapali po dechu. Tác byl rozdělen na tři části. V té největší byla hromada malých klobásek a dalšího masa, napíchaného na špejích spolu s velkým množstvím zeleniny všech tvarů a

barev. Druhá část byla naplněna dozlatova upečeným cukrovím a křupavými bílými rohlíky. V té třetí a zároveň nejmenší bylo narovnáno zavařované ovoce, malé koláčky s růžovou polevou zdobené cukrovými květy a podivné kulaté hnědé bonbóny.

Barda vzal jeden z bonbónů a zíral na něj jako uhranutý. „Že by to byla — čokoláda?“ zvolal. Strčil si ho do úst a zavřel oči. „Je!“ zamumlal blaženě. „Neměl jsem čokoládu od té doby, co jsem býval strážným v paláci! To už je více než šestnáct let!“

Lief nikdy v životě neviděl tak bohatou tabuli, a tak navzdory svým pocitům najednou dostal hlad. Zvedl jedno z dřívěk a začal okusovat maso a zeleninu. Jídlo bylo tak lahodné! Nikdy nic takového neochutnal.

„To je pochoutka!“ zamumlal ke služebné s plnými ústy. Dívala se na něj potěšené, ale poněkud rozpačitě. Nebylo divu — ona byla na takovéhle jídlo zvyklá a nic jiného neznala.

Nervózně natáhla ruku, aby vzala ze stolu těžký poklop. Když ho však roztřesenými prsty zvedala, přes přeplněný táč, okraj víka zavadil o jeden rohlík a srazil ho z podnosu. Kousek pečiva se skutálel na stůl a dřív, než ho ona nebo Lief stačili chytit, spadl na podlahu.

Dívka vykřikla — vysokým, pronikavým hlasem naplněným hrůzou. V tu chvíli se ozval vztekly výkřik od hlavního stolu. Všichni v místnosti ztuhli.

„Jídlo spadlo na zem!“ zaburáceli Krizarové jako jeden muž. „Zvedněte ho! Chopte se viníka! Přiveďte Tiru!“

Několik lidí od nejbližšího stolu se otočilo. Jeden z nich vyrazil ke spadlému rohlíku a zvedl ho do výšky. Ostatní se chopili služebné a vlekli ji směrem k vyvýšenému stolu. Znovu vykřikla.

Rís popošel ke schodům a rozmotal bič. „Tira shodila jídlo na zem,“ zavrčel. „Pošpinit jídlo je hřích. Nentukris. Toto zlo musí být vymýceno sto ranami bičem. Nentukris.“

„Nentukris!“ opakovali černě odění lidé kolem stolů. Pozorovali, jak vzlykající vyděšenou Tiru srazili k Rísovým nohám. Pozvedl bič...

„Nel!“ vyběhl od stolu Lief. „Netrestejte ji! To jsem byl já! Já to udělal!“

„Ty?“ zaburácel Rís a nechal ruku s bičem volně klesnout.

„Ano!“ křičel Lief. „Já mohu za to, že jídlo spadlo. Mrzí mě to.“ Věděl, že je to bláznovství, brát vinu na sebe. Zvyky těchto lidí sice mohly být sebedivnější, ale on nesnesl, aby byla dívka potrestána za malichernou nehodu.

Ostatní Krizarové se radili. Ten, co byl nejbližší Rísovi, k němu přistoupil a něco mu pošeptal. Chvilí bylo ticho, narušované jenom vzlykotem klečící dívky. Pak se Rís znovu obrátil k Liefovi.

„Jsi cizinec a nečistý,“ řekl. „Neznáš naše zvyklosti. Devět vyvolených rozhodlo, že pro tentokrát budeš ušetřen trestu.“

Jeho hlas zněl tvrdě. Nepochybně s tímto rozhodnutím nesouhlasil, ale ostatní ho přehlasovali.

Lief si oddechl a potichu se vrátil ke stolu. Tira se mezitím zvedla ze země a vyklopýtala z místnosti.

Barda a Jasmína přivítali Lief a se zdviženým obočím. „To bylo těsné,“ utrousil Barda.

„Stálo to za pokus,“ prohodil Lief jakoby nic, ačkoli mu srdce samým vzrušením stále ještě bušilo jako o závod. „Počítal jsem s tím, že cizince nepotrestají tak přísně jako někoho ze svých řad — alespoň ne napoprvé.“

Jasmína pokrčila rameny. Z jedné špejle stáhla kousek zeleniny a přidržela si ho u ramene ve snaze vylákat Filliho ven.

„Měli bychom odtud co nejdříve odejít,“ řekla. „Tihle lidé jsou opravdu divní. Kdo ví, jaké další nezvyklé zákony... Ach, Filli, tady jsi!“

Malé zvířátko se nakonec nechalo zlákat vůní pamlsků a odvážilo se vykouknout zpod límce Jasmínina kabátu. Opatrně jí vylezlo na rameno, vzalo si kousek lákavé zeleniny do drobných tlapek a začalo ji ukusovat.

Vtom se od vyvýšeného stolu ozval tlumený výkřik. Lief polekaně vzhledl a viděl, že všichni Krizarové s tvářemi ztuhlými strachem ukazují na Jasmínu.

Ostatní lidé v sále se otočili, aby se také podívali. Chvilí bylo děsivé ticho. Vzápětí všichni s výkřiky panické hrůzy vyrazili ke dveřím.

„Zlé síly!“ zaburácel Rísův hlas z pódia. „Ti nečistí přinesli zkázu do našeho sídla. Pokoušejí se nás zničit! Podívejte! To zvíře leze tamhle, po jejím těle! Zabijte ho! Zabijte ho!“

Všech devět Krizarů najednou seběhlo z tribuny a řítily se k Jasmíně. Zběsile mrskali biči, aby si proklestili cestu vyděšeným davem.

„To Filli!“ vydechl Barda. „Oni se bojí Filliho!“

„Zabijte ho!“ křičeli Krizarové. Byli už jen kousek od jejich stolu.

Tři přátelé se zoufale rozhlédli. Nebylo kam utéct. Davy lidí ucpávaly všechny východy ve snaze protlačit se ven.

„Utíkej, Filli!“ vykřikla zoufale Jasmína. „Uteč! Schovej se!“

Spustila Filliho na podlahu a on pelášil pryč. Lidé při pohledu na něj vrískali a v panice klopýtali, padali a šlapali jeden po druhém. Filli proběhl mezerou v houfu lidí a zmizel.

Ale Lief, Barda a Jasmína zůstali v pasti. A Krizarové se shlukli kolem nich.

8. SOUD

Vkrbu shromažďovací haly hořela veliká polena a plameny vrhaly do tváří zajatců děsivé červené světlo.

Stáli tam už celé hodiny, zatímco všichni ostatní marně hledali Filliho. Krizarové je zamračeně střežili, a jak minuty ubíhaly, sledovali je stále nevraživějším a přísnějším pohledem.

Lief, Barda a Jasmína byli vyčerpaní a potichu čekali, co s nimi bude. Teď už věděli, že je zbytečné se hájit, rozčilovat se nebo se omlouvat. Tím, že přinesli do Nenkrisu chlupaté zvíře, spáchali ten nejohavnější zločin.

Rís konečně promluvil.

„Už nemůžeme dál čekat. Soud musí začít.“

Ozval se gong. Do sálu začali proudit černě odění lidé a rovnali se do řad čelem k vězňům. V první řadě v kousek od nich spatřil Lief Tiru — služebnou, kterou zachránil před trestem. Zpřítomněl na ni pohledl, ale ona rychle uhnula očima. Rís zvýšil hlas, aby ho všichni slyšeli.

„Kvůli těmto nečistým je teď mezi lidmi Nenkrisu zlo. Porušili náš nejposvátnější zákon. Tvrdí, že se tak stalo z nevědomosti. Já si však myslím, že lžou a zaslouží si smrt. Ostatní z Devíti vyvolených jim věří a myslí, že by měli být uvězněni. Proto bude muset rozhodnout posvátný Pohár.“

Tři přátelé se kradmo podívali jeden na druhého. Co to zase bude za bláznivý výmysl?

Rís vytáhl z police nad krbem nablýskaný stříbrný pohár — kdysi pravděpodobně určený k pití vína.

„Pohár odhalí pravdu,“ zvolal. „Nentukris.“

„Nentukris,“ zamumlalo obecnstvo.

Pak Rís ukázal dvě malé kartičky. Na každé z nich bylo velkými tiskacími písmeny napsáno jedno slovo.

Otočil se k vězňům. „Jeden z vás vytáhne kartu z Poháru a rozhodne tak o vašem osudu,“ prohlásil a tmavé oči se mu škodolibě zablýskly. „Kdo to bude?“

Přátelé zaváhali. Pak Lief rázně vystoupil o krok vpřed. „Já,“ řekl neochotně.

Rís přikývl. „Dívej se před sebe,“ poručil mu. Lief ho poslechl. Rís se odvrátil od něj i od ostatních Krizarů a položil na Pohár ruku v rukavici.

Lief viděl, že Tira Rísovo počínání pozorně sleduje. Najednou se jí modré oči rozšířily úžasem a hrůzou. Rychle pohlédla na Lief a její rty se neslyšně pohnuly. Lief porozuměl jejímu varování a krev se mu vehnala do tváří.

Na obou kartách je Smrt.

Tira musela vidět, jak Rís vyměnil kartu Život za další kartu Smrt, kterou měl asi schovanou v rukávu nebo v rukavici.

Chtěl mít jistotu, že cizinci zemřou. Vysoká červená postava se obrátila s vysoko zdviženým Pohárem zpět k Liefovi.

„Vyber si!“ ušklíbl se Rís.

Lief nevěděl, co má dělat. Pokud vykřikne, že v Poháru jsou dvě stejné karty s nápisem Smrt, nikdo mu neuvěří. Všichni si budou myslet, že se chce jenom vyhnout rozhodnutí soudu. Nikdo se nepostaví na jeho ani Tířinu stranu proti prvnímu Krizarovi Nenkrisu. Rís navíc může karty snadno znovu vyměnit, kdyby někdo zapochyboval.

Lief si zasunul prsty pod košili a sevřel topas připevněný k Pásu. Už víckrát mu pomohl najít řešení. Kéž by mu poradil i tentokrát! Za zády mu hučel oheň a osvětloval vysokou postavu před ním strašidelnou září. Stříbrný pohár rudě zářil v odrazu plamenů.

Plameny. Oheň...

S bušícím srdcem natáhl Lief ruku, zašmátral prsty v poháru a vytáhl kartu. Pak se bleskurychle zatočil, jakoby škobrtl dozadu a upustil kartu do šlehajících plamenů. Okamžitě vzplanula a za chvíli bylo po ní.

„To jsem ale nemotorný, odpusťte mi,“ vykřikl Lief do vzrušeného šumu davu. „Ale můžete snadno říci, jakou kartu jsem vytáhl. Stačí se podívat na tu, která zbyla v Poháru.“

Rís nehnutě stál a kypěl zmateným hněvem, když mu žena z řad Krizarů vzala Pohár z ruky a vytáhla z něj kartu, která zůstala ležet uvnitř. Zvedla ji do výšky.

„Karta, která zůstala, je Smrt,“ zamumlala. „Věžeň tedy musel vytáhnout kartu Život. Pohár rozhodl.“

Lief ucítil, jak mu Bardova ruka sevřela rameno. S roztřesenými koleny se otočil ke svým přátelům. V očích měli úlevu, ale také mnoho otázek. Měli tušení, že kartu spálil naschvál, a nevěděli proč.

„Odvedte je do žaláře,“ zaburácel Rís. „Tam teď budou žít a litovat zla, které spáchali.“

Osm zbývajících Krizarů obklopilo Lief a Bardu a Jasmínu, aby je odvedli ze sálu. Šeptající dav se roztoupil, aby mohli projít. Lief se otočil a mezi černě oděnými postavami hledal očima Tiru. Neviděl ji.

Když vyšli ze sálu, slyšeli, jak Rís opět hlasitě promlouvá k lidem. „Pokračujte v hledání toho zvířete, které pošpinilo naše město,“ nařídil. „Do setmění je musíme najít a zabít.“

Lief pohlédl na Jasmínu. Ačkoli nepromluvila, podle jejího bledého, nehybného obličeje poznal, že myslí na Filliho — štvaného a vylekaného.

Krizarové vedli vězně bludištěm jasně osvětlených chodeb a pak dolů po točitých schodech. Vše bylo prosycené vůní mýdla a kameny pod jejich nohama byly dohladka vydrhnuté.

Pod schodištěm bylo rozlehlé prostranství, obklopené kovovými dveřmi. V každých byla štěrbina pro tácek s jídlem.

Krizar, který šel napřed, jedny dveře otevřel a jeho společníci začali táhnout Lief a Bardu a Jasmínu směrem k nim.

Jasmína pohlédla do ponuré cely bez oken a začala se divoce vzpouzet. Lief s Bardou také zarputile bránili svou svobodu. Bylo to však zbytečné. Neměli žádné zbraně ani jinou obranu proti bičům, které jim praskaly kolem obličeje a šlehaly se do nohou a paží. Krizarové je strčili do cely, pak se za nimi přibouchly dveře a zapadla těžká závora.

Vrhli se ke dveřím a začali do nich tlouci pěstmi. Ale kroky Krizarů se postupně ztrácely v dál.

Zoufale celou prozkoumávali a hledali, kudy by se dalo uniknout. Ale úzké dřevěné palandy upevněné k jedné stěně se nedaly odsunout a nedalo se hnout ani s prázdným korytem na vodu přimontovaným k druhé stěně.

„Oni se vrátí,“ řekl zarputile Barda. „Byli jsme odsouzeni na doživotí, ne k smrti. Budou nám muset dávat jídlo a plnit koryto vodou. Nemohou nás tady nechat trpět hladem nebo zemřít žízni.“

Ale nevládné hodiny mýjely a nikdo nepřicházel.

*

Nakonec všichni upadli do neklidného spánku. Vtom se však ode dveří ozvalo podivné škrábání. I když se Lief probral, myslel si, že se mu ten váhavý zvuk jenom zdál. Ale pak se to ozvalo znovu. Vyskočil z kavalce a utíkal ke dveřím s Jasmínou a Bardou v zádech. Otvor pro jídlo se otevřel. Objevily se v něm modré oči Tiry.

„První Krizar rozkázal, že on a jedině on vám bude nosit jídlo a pít,“ zašeptala. „Ale — bála jsem se, že by mohl...“

zapomenout. Jedli jste něco? Máte v korytu vodu?“

„Ne!“ odpověděl šeptem Lief. „Ty víš, že jeho opomenutí nebylo náhodné. Proto jsi sem přišla. Rís nás tady chce nechat zemřít.“

„To nemůže!“ odpověděl hlas plný zoufalství. „Pohár vám dal život.“

„Ríse Pohár nezajímá!“ zasyčel Barda. „On se stará jen o své zájmy. Tiro, odsuň západku! Pusť nás ven!“

„To nemohu! Neodvážím se. Zlo, které jste přinesli do našich sálů, stále ještě nebylo nalezeno. Všichni kromě nočních kuchařů teď spí. Jen díky tomu jsem mohla vyklouznout a nikdo mě nepostrádá. Ráno se bude hledat dál.“ Úzkou štěrbinou byly vidět její oči, potměnělé strachem.

„Tam, odkud pocházíme, jsou zvířata jako Filli úplně normální,“ řekl Lief. „Když jsme ho sem přinesli, nemínili jsme tím nic špatného. Je to Jasmínin přítel. Pokud nás nepustí z cely, jsme ztraceni. Rís dohlédne na to, abychom zemřeli hladu a žízní a aby se to nikdy nikdo nedozvěděl. Až na tebe.“

Kromě slabého vzdechu se jim nedostalo žádné odpovědi.

„Prosím, pomoz nám!“ žadonil Lief. „Tiro, prosím!“

Chvilí bylo ticho. Pak její oči zmizely a ozvalo se rachocení závor.

Dveře se otevřely a oni se vyřítli ven. Tira, v záři loučí bílá jako stěna, jim podala vodu a oni žíznivě pili. Neodpovídala na jejich díky, a když za sebou zase závoru zasunuli, aby útěk zamaskovali, celá roztřesená si zakryla tvář dlaněmi.

Určitě měla pocit, že dělá něco velmi špatného.

Když však ve skulině vedle kamenných schodů objevili svoje ruksaky, vydechla překvapením. „Řekli nám, že vám je dali s sebou do cely!“ podivila se. „Abyste měli přikrývky a trochu pohodlí.“

„Kdo vám to řekl?“ zeptal se nedůvěřivě Barda.

„První Krizar,“ zašeptala. „Řekl, že vám je sám donesl.“

„Takže nedonesl, jak vidíš,“ vyštěkla Jasmína, když si nasazovala batoh na záda.

Plížili se po schodech nahoru. Chodba před nimi byla prázdná, ale bylo slyšet několik vzdálených hlasů.

„Musíme utéct z města,“ zašeptal Barda. „Kudy máme jít?“

„Není odtud cesty ven.“ Tira zoufale zakroutila hlavou. „Brána ve svahu je zamčená a zavřená na závoru. Každé ráno tudy odvázejí lidi, pracující na polích, a večer je zase přivázejí zpět. Nikdo jiný nemůže z města ven, pod trestem smrti.“

„Musí tu být jiná cesta!“ sykl Lief.

Zaváhala a pak potřásla hlavou. Ale Jasmína postřehla její rozpaky a chytila se toho.

„Na co jsi to teď myslela? Řekni nám, co tě napadlo!“ naléhala.

Tira si olízla rty. „Říká se... říká se, že Černou dírou se dá dostat ven. Ale...“

„Co je to Černá díra?“ naléhal Barda. „Kde ji najdeme?“

„Je poblíž kuchyně,“ zachvěla se Tira. „Vyhazují tamtudy jídlo, které neobstálo při kontrole. Ale — nesmí se tam.“

„Vezmi nás tam!“ zasyčela Jasmína neoblomně. „Teď hned!“

9. KUCHYNĚ

Plížili se chodbami jako zloději a vrhali se do vedlejších uliček, kdykoli zaslechli, že se někdo blíží. Nakonec došli k malým kovovým dveřím. „Za nimi je chodník vedoucí nad kuchyněmi,“ zašeptala Tira. „Tyto cestičky používají Krizarové, aby mohli dohlížet na práci dole, a pak ti, kdo myjí kuchyňské zdi.“

Pootvěřela dveře. Začala se z nich linout vůně dobrého jídla a tlumený rachot nádobí.

„Buďte úplně potichu,“ špitla dívka. „Našlapujte zlehka. Tak si nás nevšimnou. Noční kuchaři pracují ve spěchu. Do svítání toho musejí spoustu stihnout.“ Proklouzla dveřmi a společníci ji následovali. Pohled, který se jim otevřel, je naplnil úžasem.

Stáli na úzkém kovovém chodníku. Hluboko pod nimi se rozprostíraly kuchyně Nenkrisu, naplněné klapáním a září světél. Kuchyně byly obrovské — veliké jako vesnice — a plné zaneprázdněných lidí oblečených jako Tira, ale v zářivě bílé.

Někteří loupali zeleninu nebo připravovali ovoce, jiní smažili, pekli a míchali něco v klokotajících hrncích, postavených na velikých kamnech. V regálech se chladily tisíce koláčů, připravených na polevu a zdobení. Kuchaři vytahovali z obrovských pecí stovky závinů a ovocných koláčků. Stranou pak stála skupina kuchařů, kteří balili jídlo do krabic a do skleněných nebo kamenných nádob.

„Ale — tohle je jenom výjimečné, ne? Takhle to tady nemůže fungovat pořád?“ vydechl užasle Lief. „Kolik jídla mohou sníst obyvatelé Nenkrisu?“

„Jenom málo z toho, co se připraví, se sní,“ odpověděla mu šeptem Tira. „Většina jídla, které se uvaří, není schválena při kontrole a vyhodí se.“ Povzdechla si. „Kuchaři jsou velmi vážení a učí se od nejtělejšího mládí, ale nechtěla bych být jedním z nich. Jsou smutní, že tak tvrdě pracují a jejich jídlo jen málokdy splní požadavky.“

Plížili se po chodníku a okouzleně sledovali dění pod sebou. Šli asi pět minut, když Tira zastavila a přikrčila se.

„Krizar!“ vydechla.

Nebylo pochyb — do kuchyně vkročily dvě červeně oděné postavy.

„To je kontrola,“ zašeptala na vysvětlenou.

Krizarové rychle došli k místu, kde stáli připravení čtyři kuchaři s rukama za zády. Stovky nádob slazeného ovoce, třeptících se jako šperky, stály vyrovnány na pultu připravené ke kontrole.

Krizarové procházeli podél řady nádob a pozorně do nich nahlíželi. Když došli až na konec, otočili se a šli zpátky.

Tentokrát však ukázali na několik nádob a ty kuchaři zvedli a položili na vedlejší stůl.

Když konečně skončili s kontrolou, celkem šest nádob ovoce bylo odděleno stranou.

„To je jídlo, které bude požehnáno a sní ho lidé Nenkrisu,“ vysvětlila Tira. „Zbytek byl odmítnut.“ Soucitně se podívala

na kuchaře, kteří se svěšenými rameny zklamaně nakládali odmítnuté nádoby do obrovského kovového sudu.

Lief, Barda a Jasmína zděšeně zírali. Jim připadalo všechno ovoce lahodné a nezkažené.

„To je nestydatost!“ zabručel zlostně Lief, když se Krizarové otočili a odkráčeli do další části kuchyně. „V Del lidé hladoví, perou se o zbytky. A tady se dobré jídlo vyhazuje!“

Tira zakroutila hlavou. „To není dobré jídlo,“ tvrdila vážně. „Krizarové poznají, když je jídlo nečisté. Svými kontrolami chrání lid před nemocemi. Nentukris.“

Lief by se byl rád přel. Jasmína také byla rudá vzteky, ale Barda na ně kývl, aby zůstali zticha. Lief skousl ret. Věděl, že Barda má pravdu. Potřebovali Tiřinu pomoc. Nemělo smysl ji znepokojovat. Nerozuměla by tomu, jaký je život ve zbytku Deltory. Zнала pouze svoje město a zákony, v nichž vyrostla.

Potichu pokračovali dál po chodníku, až došli na konec kuchyně. Byly tu strmé schody, které vedly dolů na zem, přímo ke dveřím.

„Černá díra je za těmito dveřmi,“ řekla tlumeným hlasem Tira. „Ale...“

Nestačila to dořít. Rychle se přikrčila a naznačila posunky svým společníkům, aby udělali to samé. V prostoru pod nimi se objevili čtyři kuchaři, kteří předtím připravovali slazené ovoce, a nesli mezi sebou popelnici s nádobami odmítnutého jídla. Sud byl těsně uzavřen kovovým víkem. Pronesli ho dveřmi a zmizeli z dohledu.

„Nesou ho do Černé díry,“ zašeptala Tira.

Za několik okamžiků se kuchaři vrátili a kráčeli zpátky na své místo v kuchyni, aby se znovu pustili do přípravy jídla. Tira, Lief, Barda a Jasmína se plížili dolů ze schodů, minuli police, v nichž byly vyrovnány hrnce a pánve, a vyklouzli dveřmi ven.

Ocitli se v malé, prázdné místnůstce. Po levé ruce měli červeně natřené dveře. Naproti nim, směrem od kuchyně, zel otvor do Černé díry, zatarasený železnou mříží.

„Kam vedou ty červené dveře?“ zeptal se Barda.

„Do ložnic Devíti vyvolených,“ šeptala Tira. „Říká se, že se ve spánku střídají a přicházejí těmito dveřmi, když nastane čas kontroly.“

Nervózně se ohlédla přes rameno. „Pojďme rychle odtud. Přivedla jsem vás sem, protože jste tak naléhali. Ale každou chvíli nás tu může někdo přistihnout.“

Společníci tiše došli k Černé díře a nakoukli přes mříž. Matně viděli začátek tunelu obloženého kameny které jako by se červeně třpytily. Strop byl klenutý a byl velmi úzký a brzy mizel dole v temnotách. Hluboko uvnitř něco neustále tlumeně vrčelo.

„Co je uvnitř?“ zamumlal Lief.

„To nevíme,“ odpověděla Tira. „Pouze Krizarové mohou vejít do Černé díry a nezemřou.“

„To jsou jenom povídky!“ odfrkl si pohrdavě Lief.

Ale Tira zakroutila hlavou. „Za svůj život jsem viděla dva lidi, kteří se pokusili utéct z města Černou dírou,“ řekla tiše.

„Oba je našli ztuhlé a mrtvé. Oči měli dokořán a plné strachu, ruce sedřené a popálené. A u úst měli pěnu.“ Zachvěla se.

„Říká se, že zemřeli hrůzou.“

Z tunelu se znovu ozvalo tlumené dunění. Nakoukli do temnoty, ale nic neviděli.

„Tiro, víš, kde jsou naše zbraně?“ naléhal Barda. „Meče — a dýky?“

Tira opatrně přikývla. Jsou odložené u tavicí pece,“ špitla. „Zítra budou roztaveny a vyrobí se z nich nové nádoby.“

„Dones nám je!“ naléhal Barda.

Zakroutila hlavou. „Nemůžu!“ sykla zoufale. „Máme zakázané se jich dotknout a už tak jsem kvůli vám spáchala hrozná zločiny.“

Jediné, co chceme, je odtud odejít!“ zvolal Lief. „Jak tím můžeme uškodit tvým lidem? Navíc — nikdo se nikdy nedozví, že jsi to byla ty, kdo nám pomohl.“

„Rís je první z Devíti,“ dostala ze sebe Tira. Jeho slovo je zákon.“

„Rís si nezaslouží tvou oddanost,“ sykl vztekle Barda. „Sama jsi viděla, že lže a podvádí a vysmívá se tak vašim zákonům! Pokud si někdo zaslouží smrt, je to právě on!“

Ale to už zašel příliš daleko. Tiře se rozpálily tváře, oči se jí rozšířily, otočila se a utekla zpět do kuchyně. Dveře se za ní zabouchly.

Barda si nespokojeně povzdechl. „Vyděsil jsem ji,“ zabručel. „Měl jsem si dávat pozor na jazyk! Co budeme dělat?“

„To nejlepší, co můžeme.“ Lief rázně odklopil mříž z vchodu do tunelu. „Když mohou do Černé díry vejít Krizarové a přežijí to, tak my můžeme také — se zbraněmi nebo bez nich.“

Otočil se a kývl na Jasmínu. Ta však zakroutila hlavou a couvla.

„Nemůžu jít,“ řekla nahlas. „Myslela jsem, že by tu na mě někde mohl čekat Filli. Ale není tady. Neopustil by Nenkris beze mě a já ho neopustím bez něj.“

Lief měl sto chutí s ní zatřást. „Jasmíno! Nemáme času nazbyt!“ přemlouval ji. „Nechej těch hloupostí!“

Upřela na něj své čisté zelené oči. „Nežádám, abyste vy s Bardou zůstali,“ řekla klidně. „Začali jste putování beze mě a beze mě můžete i pokračovat.“ Pohlédla stranou. „Možná — asi by to tak stejně bylo nejlepší,“ dodala.

„Jak to myslíš?“ dožadoval se Lief odpovědi. „Proč by to mělo být nejlepší?“

Zachvěla se. „V některých věcech — se zkrátka neshodneme,“ odpověděla. „Nejsem si jistá...“

Ale už nestačila dokončit větu, protože v tu chvíli se červené dveře za ní rozlétly a dovnitř vkrácel Rís. Tvářil se vítězoslavně a černé oči se mu leskly vztekem. Než se stačila pohnout, popadl ji mohutnou paží a zvedl ji do vzduchu.

„Tak, holčičko!“ zavřel jí do ucha. „Můj sluch mě neklamal. Jakými kouzly se vám podařilo utéct z cely?“

Lief s Bardou se hnali k němu, ale on zuřivě práskal bičem a držel si je tak od těla.

„Slídlílové!“ vrčel. „Teď se potvrdila vaše zlotřilost. Chcete proniknout do našich kuchyní — abyste tam přivedli svoje

ďábelské zvíře, o tom není pochyb. Až to lidé uslyší, budou si přát, abyste zemřeli tisícero smrtí.“

Jasmína se vzpírala, ale ocelové sevření nepovolovalo.

„Neutečeš, holčičko,“ šklebil se. „Teď už se za těmito dveřmi probouzejí ostatní z Devíti vyvolených. Tví přátelé zemřou dřív než ty. Věřím, že si užiješ jejich nekonečné výkřiky.“

Práskal bičem a pomalu, ale jistě začal Lief s Bardou zahánět zpět k Černé díře.

10. ČERNÁ DÍRA

Jedna věc Liefovi stále vrtala hlavou. V temnotě Černé díry se skutečně musí skrývat nějaké strašné nebezpečí, jinak by se Rís tak vítězoslavně nesmál, když je k ní hnál.

Barda s Jasmínou nepochybně došli ke stejnému závěru. Jasmína vřískala a marně se snažila poškrábat Krizaru přes silný oděv. Barda se pokoušel stát na místě a hlavu si přitom chránil rukama.

Kožený bič práskal Liefovi nemilosrdně kolem uší. Klopýtl dozadu, otočil se a palčivá bolest mu vehnala slzy do očí.

Bič znovu práskl a tentokrát se mu začala z krku a ramen řinout horká krev. Temnota Černé díry se rozevírala přímo před ním...

Vtom se za ním ozvala tlumená, zvonivá rána. Najednou práskání bičem přestalo a zmizela i pálivá bolest.

Lief se otočil.

Nad Rísovým zhrouteným tělem stála Tira. Dveře do kuchyní byly otevřené dokořán. Oči měla skelné strachem. V levé ruce svírala jejich zbraně. A v pravé držela pánev, kterou popadla v regále v kuchyni a praštila s ní Ríse po hlavě.

Vyděšeně vydechla při pohledu na to, co provedla, a zprudka odhodila pánev na zem. Ta s řinčením spadla na kamennou zem.

Všichni tři doběhli k dívce a vzali si od ní své zbraně. Ona však jako by byla ochromená leknutím. Před chvílí jim bez přemýšlení přišla na pomoc, ale napadením Krizaru bezpochyby spáchala hrozný zločin.

„Bardo!“ sykla naléhavě Jasmína. Ukázala směrem k červeným dveřím, za jejichž kliku právě někdo vzal.

Barda se vrhl ke dveřím a vši silou se o ně opřel. Jasmína mu přispěchala na pomoc. Ozvalo se zlostné bušení a dveře se otřásaly.

„Utíkej, Tiro!“ sykl Lief. Jdi! Zapomeň na to, co jsi viděla.“

Vyplašeně na něj zírala. Popohnal ji směrem ke kuchyním, protlačil ji mezi dveřmi a zavřel za ní závoru. Krizarům, kteří se dobývají ven z červených dveří, teď nebudou moci lidé z kuchyně přispěchat na pomoc a Tíře se s trochou štěstí podaří beze svědků dostat ke schodům a vyběhnout nahoru na chodník.

Otočil se právě včas, aby viděl, že Krizarové přetlačili Bardu s Jasmínou, odrazili je ode dveří a ty se rozlétly. Právě když běžel přátelům na pomoc, vříteli se dovnitř tři Krizarové. Ačkoli se museli právě probudit, byli oblečení v červených hábitech, rukavicích a vysokých botách a hlavy i tváře měli zakryté.

Vpadli do malé místnosti a oči jim hořely hněvem, pak ale spatřili, že jejich vůdce leží bezvládně na podlaze a nad ním stojí tři vězni. Zběsile zařvali, vyrazili vpřed a začali nemilosrdně práskat biči.

Barda, Lief a Jasmína museli ustupovat a jejich meče naprázdno máchaly vzduchem. Lief zoufale vykřikl, když se jeden bič omotal kolem jeho meče a vytrhl mu ho z ruky.

Teď byl úplně bezmocný. Během chvilky slyšel zařínčet o zem také Bardův meč. Jako jediná obrana jim zbyly dvě Jasmíniny dýky. Ale Krizarové je dál zaháněli do kouta a biče neustále kroužily ve vzduchu jako děsivý, nelitostný stroj.

„Stůjte!“ vykřikla pronikavě Jasmína. „Nechceme vám ublížit! Chceme se jenom odtud dostat ven!“

Její hlas se rozléhal mezi kamennými zdmi hlasitěji než práskání bičů. Krizarové však ani na vteřinu nezaváhali. Jako by ji ani neslyšeli.

Někdo jiný to ale uslyšel. Červenými dveřmi prosvířela kulička s šedivým kožíškem, švitořící a pištící radostí.

„Filli!“ zvolala Jasmína.

Krizarové zděšeně, znechuceně vykřikli, uskočili z cesty a malé zvířátko procupitalo mezi nimi a vyskočilo Jasmíně na rameno.

Filli rozptýlil pozornost Krizarů jenom na okamžik, ale Bardovi to stačilo. S řevem se vrhl na dvě nejbližší červené postavy a vši silou jimi mrštil o zed'. Hlavou narazili na tvrdý kámen a společně se svalili na zem.

Lief se otočil a kopl třetího Krizaru do nohy — cítil, že se chodidlem trefil přesně nad místo, kde končila vysoká bota. Muž zasténal a zavrával. Lief popadl pánev a jedinou ranou ho srazil.

Lief s Bardou ztěžka oddychovali nad těly přemožených nepřátel a pohlédli k místu, kde stála Jasmína s Fillim.

„Filli nás zachránil,“ řekla Jasmína šťastně. „Je tak statečný! Ztratil se, ale uslyšel můj hlas a přiběhl ke mně. Chudáček Filli. Měl takový strach a hrozilo mu velké nebezpečí!“

„On měl strach a byl v nebezpečí!“ vypěnil Barda. „A co my?“

Ale Jasmína jenom pokrčila rameny a začala znovu hladit Filliho po kožíšku.

„Co teď budeme dělat?“ zamumlal Lief. Jsou tu čtyři Krizarové, když počítám i Ríse. A víme, že dva jsou v kuchyni. Ale tři z Devíti vyvolených pořád chybí. Kde jsou? Kudy bychom měli jít, abychom se bezpečně dostali ven?“

„Musíme to zkusit tím tunelem,“ zamručel Barda a rohlížel se přitom po svém meči. „Jinudy se ven stejně nedostaneme.“

Lief pohlédl na Černou díru. „Ať je uvnitř cokoli, Rís počítal s tím, že nás to zabije,“ namítl.

„Když to mohou přežít Krizarové, přežijeme to také,“ odsekl mu Barda. „Jsou sice silní a dobří bojovníci, ale nemají žádnou kouzelnou moc.“

„Měli bychom si obléci jejich šaty,“ navrhla Jasmína stojící u zdi. „Určitě to není náhoda, že se oblékají jinak než ostatní lidé ve městě a že pouze oni mohou vejít do Černé díry. Ta stůra, která přebývá dole v temnotě, možná útočí na

všechny barvy kromě červené.“

Barda pomalu přikývl. „Možná je to tak. Každopádně — obléknout si šaty Krizarů je dobrý nápad,“ řekl. „Podle našich šatů je poznat, že jsme cizinci. Předním vchodem bychom se nikdy ven z města nemohli dostat. Ale možná, že zadním...“

Už neváhali ani chvíli a začali svlékat tři Krizary, které právě přemohli. Jasmíně to šlo rychle. Lief zamrazilo, když si vzpomněl, kolikrát svlékala bezvládná těla Šedých strážců v Lesích hrůzovlády. Dělal to, aby získala oblečení a další věci, které potřebovala ke svému osamělému životu, a dělala to obratně a bez známky soucitu, stejně jako teď.

Rychle si natáhli červený oděv přes vlastní šaty a vysoká bagančata přes svoje boty. Krizarové nehybně leželi. Na sobě měli přiléhavé bílé spodní prádlo, které je zakrývalo od zápěstí ke kotníkům. Hlavy měli oholené stejně jako ostatní lidé ve městě.

„Teď nevypadají tak nebezpečně,“ řekla tvrdě Jasmína, která si omotávala červenou látku kolem hlavy a ujistila se, že Filli je bezpečně schovaný pod zapnutým límcem.

Navzdory spěchu a obavám se Lief musel při pohledu na ni usmát. Vypadala legračně. Šaty Krizarů byly příliš velké pro něj a dokonce i pro Bardu, ale na Jasmíně doslova visely v ohromných neforemných záhybech. S rukavicemi neměla problém, protože ty byly vyrobené z pružného materiálu, takže padly každému. Ale pochyboval o tom, že bude moci jít v těch ohromných botách.

Jasmína na to pamatovala. Přeběhla k Rísovu tělu a stáhla Krizarovi rukavice, zmuchlala je a napěchovala je do špičky jedné boty. Pak odvinula látku, kterou měl kolem hlavy a obličej, a použila ji do druhé z bot.

Rís něco zamumlal a pootočil hlavou na tvrdé kamenné podlaze.

„Probouzí se,“ řekla Jasmína, když si natahovala boty. Vytasila dýku, kterou měla zasunutou za opaskem.

„Nezabíjej ho!“ zvolal vyděšeně Lief.

Jasmína na něj překvapeně pohlédla. „Proč ne?“ trvala na svém. „On by mě také zabil, kdyby teď byl na mém místě. A když se s vámi pral, zabil bys ho, kdybys měl možnost.“

Lief to nedokázal vysvětlit. Věděl, že by nikdy nesouhlasila s tím, že zabít v zápalu boje nebo v sebeobraně je něco úplně jiného než chladnokrevně zabít člověka, byť nepřítele, když se nemůže bránit.

Vtom Barda vykřikl a přiskočil k Jasmíně. Sklonil se nad Rísovým tělem. „Podívejte se na tohle!“ zadrmolil a otočil hlavu ležícího muže k jedné straně.

Lief si klekl vedle něj. Rís měl ze strany na krku škaredou jizvu od dávného popálení. Měla tvar, který velmi dobře znali.

Je ocejchovaný,“ zasyčel, když si s odporem prohlížel tmavočervené znamení. „Má cejch Pána stínů. Přesto žije tady, svobodný a mocný. Co to má znamenat?“

„To znamená, že věci v Nenkrisu nejsou takové, jaké se zdají být,“ řekl příkře Barda. Spěšně přešel k tělům ostatních Krizarů. I oni byli označeni symbolem Pána stínů.

Prudce vzhledli, když někdo zalomcoval klikou kuchyňských dveří. Ozvalo se hlasité bouchání. Kdosi se pokoušel dostat dovnitř.

„Musela skončit další kontrola,“ zabručela Jasmína. „Kuchaři nesou další sud jídla na vyhození.“

Když lidé na druhé straně dveří zjistili, že mají zatarasenou cestu, začali křičet a bouchat pěstmi. Rís něco zamumlal a zasténal. Zachvěla se mu víčka. Každou chvíli se probudí.

Barda vyskočil na nohy. „Vezmeme ho s sebou. Donutíme ho, aby nám řekl, jak se můžeme ochránit před tím, co je v tunelu. A rukojmí se bude hodit v každém případě.“

Rychle si hodili na záda své tlumoky a odtáhli Ríse ke vchodu do Černé díry. Postrčili ho do tmy a pak jeden po druhém vlezli za ním. Neměli čas přemýšlet o tom, co na ně čeká dole.

11. CENA ZA SVOBODU

Lief opatrně sjížděl ze svahu, jednou rukou se držel Rísových kotníků a druhou se zachytával o stěny a strop tunelu, aby brzdil svůj pád do hlubin. Nebylo to snadné, protože kameny byly pokryty tenkou vrstvou mazlavé plísně, která mu proklouzávala mezi prsty. Chodba se postupně zužovala, až byla široká přesně tak pro jeden z těch velikých sudů. Liefovi se pořád zachytával batoh o strop. Křikl na Bardu, aby si dával pozor, a škubal sebou tak dlouho, až mu popruhy sklouzly z ramenou. Věděl, že batoh bude klouzat vlastní vahou. Klesání bylo čím dál strmější. Tím, že se batohu zbavil, dokázal alespoň trochu zpomalit svůj pohyb.

Změnilo se i něco dalšího. Hučení stále zesilovalo a ten ustavičný rámus jako by Liefovi naplňoval uši i mysl. Bylo stále obtížnější udržet Ríse, který se sice ještě úplně neprobral, ale začal hýbat nohama, chytat se zdí a zvedat hlavu, kterou občas narážel o strop tunelu.

Dole bylo světlo — mírná záře, příliš žlutá, než aby mohlo jít o svit měsíce. Světlo rychle sílilo a Lief si uvědomil, že se blíží ke konci tunelu, kde se chodba navrátí do vodorovné polohy.

„Připravte se!“ zakřičel na Bardu s Jasmínou. Téměř v tutéž chvíli se Krizarovo tělo nečekaně začalo svíjet a kroutit. Rís vriskal a kopal nohama, takže se vymanil z Liefova sevření a sjel dolů ke světlu. Lief zděšeně pozoroval, jak kroutící se tělo dorazilo k úpatí srázu.

Ale nezastavilo se. Z nějakého důvodu se sunulo dál.

Lief nemyslel na nic jiného, než aby nespustil nepřítele z očí, a tak se pustil zdí a sklouzl za ním dolů. Během chvilky přistál na rovné zemi.

Před ním se chodba rozšiřovala. U stropu svítilo světlo. Rachot se rozléhal všude kolem něj. Země pod ním už nebyla hladká a tvrdá jako kameny v tunelu. Ležel na něčem měkčím, hrudkovitém — slabě se mu to chvělo pod rukama... a hýbalo se to! Stejně jako Ríse i jeho to neslo dál — ta země se s ním pohybovala!

Postava v červeném hávu se plazila kus před ním. Lief se zvedl a během několika sekund doběhl až k ní. Skočil na svíjejícího se muže a snažil se ho zastavit a přemoci.

Jejich těla se v boji odkutálela a narazila do zdi na straně chodby. Lief pod sebou ucítil hlinu. Drsnou hlinu, která nerachotila ani se nepohybovala. Řís se prohnul v zádech, vykřikl a přestal se hýbat.

Lief si uvědomil dvě věci. Uprostřed chodby je pohyblivý chodník, poháněný nějakým skrytým soukolím. A Řís byl mrtvý. Zemřel příšernou smrtí. Lief pohlédl na zem na zděšenou tvář a zachvěl se při vzpomínce na to, jak Tira popisovala ty, kteří se pokusili utéct Černou dírou.

Za sebou uslyšel výkřik a uviděl, že Barda s Jasmínou utíkají po chodníku směrem k němu. Úžasnou rychlostí se vynořovali ze tmy.

„Seskočte na stranu!“ volal na ně Lief. „Pohyblivý pruh je jenom uprostřed!“

Udělali, co jim poradil, a trochu klopýtli, když nohama dopadli na pevnou zem. Když došli až k němu a spatřili Řísovo tělo, v hrůze zalapali po dechu.

„Co — co se mu stalo?“ zakoktal Barda a zachvěl se.

Dlaně mrtvého muže a temeno jeho oholené lebky byly zamazané od červené plísně a poseté odpornými puchýři. Na rtech měl pěnu. Tvář mu zmodrala a zkřivila se do zděšeného úšklebku.

Jed!“ vydechla Jasmína. Neklidně se začala rozhlížet kolem sebe. „V Lesích hrůzovlády žije pavouk, jehož kousnutí může...“

„Tady nejsou žádné pavouci,“ přerušil ji Lief, kterému se zvedal žaludek. Roztřeseným prstem ukázal na kůži na Řísově hlavě a rukou. „Ta plíseň v tunelu — myslím — myslím, že jediný dotek je smrtelný. Dovlekli jsme ho vstříc smrti.“

Probral se a došlo mu, kde je. Ale už bylo příliš pozdě.“

Znechuceně pohlédli dolů na nehybné tělo.

„Nevěděla jsem to,“ řekla nakonec vzdorovitě Jasmína. „Nevěděla jsem, že když mu vezmu rukavice a látku z hlavy, že ho to zabije!“

„Samozřejmě, to jsi nemohla vědět,“ utěšoval ji Barda klidným hlasem. Jak bys mohla? Pouze Krizarové vědí, že jen díky rukavicím a pokrývkám hlavy mohou vejít do Černé díry a nic se jim nestane.“ Zašklebil se. „Naše šaty jsou od té plísně celé potřísněné. Jak se z nich svlékneme, abychom se neotrávili?“

Lief už o tom také přemýšlel.

„Myslím, že jed má smrtící účinky, jediné když je čerstvý,“ poznamenal a pohlédl na své rukavice. Jinak nevím, jak by se mohli Krizarové vracet mezi své lidi a neublížit jim.“

Barda pokrčil rameny. „Jen se modlím, abys měl pravdu.“

Za nimi se ozval tlumený zvuk. Rychle se otočili a zahlédli, jak z Černé díry vyklouzl blýskavý obrys jednoho ze stříbrných sudů a zastavil se na pohyblivém chodníku. Zlehka dosedl a začal se k nim přibližovat.

„Zavřela jsem za námi mříž, aby kuchaři nepoznali, že jsme utekli Černou dírou,“ řekla Jasmína. „Zřejmě to nezjistili.“

„Zatím ne,“ zamračil se Barda. „Ale až prohledají pokoje Krizarů, dojde jim, že nikam jinam jsme jít nemohli. Rychle musíme najít cestu ven. Když půjdeme dál touhle chodbou, věřím, že vylezeme na druhé straně kopce.“

Nechali Řísovo tělo svému osudu, naskočili zpět na pohyblivý pás a rozběhli se. Brzy nechali stříbrný sud daleko za sebou.

Neutíkali dlouho, když před sebou náhle uviděli světlo, na tváři ucítili čerstvý vánek a uslyšeli pronikavý cinkot a hlasy. Znovu seskočili z pohyblivého pásu a plížili se vedle něj, přitisknutí ke zdi.

Světlo sílilo. Hovor byl čím dál hlasitější. Také bylo slyšet podivné frkání — zvuky, které Liefovi připadaly povědomé, ačkoli si je nedokázal zařadit. A pak, z ničeho nic, před sebou spatřil bránu. Pohyblivý chodník se zastavil přímo před ní. U vchodu stála jako na stráží skupina stříbrných sudů. Za nimi viděl siluety stromů a šedé nebe. Ozval se noční pták. Každou chvíli bude svítat.

Vtom se objevily tři vysoké postavy. Každá zvedla jeden sud a odnášela ho někam pryč.

„To byli Krizarové!“ sykla Jasmína. „Viděli jste je?“

Lief rozpačitě přikývl. Takže tři chybějící Krizarové jsou tady. Co dělají s tím vyhozeným jídlem? A co je to za frkání? Rozhodně už ho někde slyšel. Ale kde?

Tři společníci se plížili kupředu, drželi se nízko při zemi a blízko u zdi a zvědavě natahovali krk, aby viděli branou ven. Když se konečně před jejich zraky otevřel výhled, zalapali po dechu a zkameněli údivem.

Krizarové nakládali sudy na vůz a pečlivě mezi ně cpali slámu, aby o sebe nerachotily. Další dva vozy už čekaly plně naložené. A mezi oji každého z nich si spokojeně odfrkávaly blátivky!

„Oni ty sudy odvázejí pryč! A používají k tomu naše blátivky!“ zašeptal Lief.

Jasmína zakroutila hlavou. „Nemyslím, že jsou to ty naše,“ vydechla. Jsou jim velmi podobné, ale tyhle mají skvrny na jiných místech.“ Vyhlédla za roh brány a ztuhla. „Je jich tam celé stádo,“ sykla. „Musí jich být nejméně dvacet!“

Barda potřásl hlavou. „Naše zvířata jsou pravděpodobně mezi nimi,“ řekl otráveně. „Ale ať si tam zůstanou. Už bych nikdy znovu nesedl na blátivku, ani kdyby mi šlo o život.“

„No, naše životy teď závisejí na tom, jestli se odtud dostaneme včas,“ zabručela Jasmína. „Co myslíte, že bychom měli udělat?“

Barda s Liefem na sebe pohlédli. Oběma bleskla hlavou stejná myšlenka.

„Sláma mezi sudy sahá dost vysoko,“ objasnil plán Lief. „Myslím, že bychom se v ní mohli snadno schovat.“

Barda přikývl. „Takže, historie se bude opakovat, Lief,“ zazubil se. „Utečeme odtud stejným způsobem, jakým tvůj otec kdysi utekl z paláce v Del. Ve voze s odpadky!“

„Ale co Krej?“ zašeptala Jasmína. „Jak pozná, kde jsem?“

Jako nečekaná odpověď na její otázku se z jednoho stromu ozvalo zakrákání. Jasmíně se rozjasnila tvář.

„On je tady!“ sykla.

V tu chvíli se Krizarové vrátili, aby odnesli další sudy, a společníci museli zmizet z dohledu. Ale jak se červeně oděné postavy odklátily se svým těžkým nákladem pryč, z úkrytu za branou vyrazily tři stíny a bleskurychle vlezly do jednoho z naložených vozů. Jeden z nich mávl rukou směrem ke stromům a teprve pak se zahrabal pod slámu mezi sudy. Pták na to zakrákal.

Přátelé leželi potichu, smáčknutí a skrytí, než Krizarové dokončili svou práci.

„To je poslední?“ zeptal se povědomý hlas. Byla to žena, která se jich zastala při soudu.

„Asi ano,“ odpověděl jiný hlas. „Čekal jsem, že toho bude víc. V kuchyních asi nastal nějaký problém. Ale už nemůžeme čekat, nebo přijedeme pozdě.“

Pozdě? zpozorněl náhle Lief. Kam?

Vozy zavržaly, jak Krizarové nasedli. Pak tři hlasy zvolaly: „Mar!“ povozy sebou trhly a rozkolébaly se po cestě.

Tři společníci schovaní ve slámě neviděli nic než kousičky šedého nebe a tu a tam zahlédli siluetu Kreje letícího vysoko nad nimi. Pokud bylo Krizarům divné, že před svítáním létá na nebi havran, nedávali to najevo. Možná, napadlo Lief, si dokonce Kreje vůbec nevšimli, jak byli zabrání do toho, aby přinutili blátivky k větší rychlosti.

Lief, Barda a Jasmína původně chtěli vyskočit z vozu, až budou v bezpečné vzdálenosti od města. Ale nepočítali s tím, že jejich vůz pojedje mezi dalšími dvěma vozy. A nepočítali ani s rychlostí blátivek.

Povozy se kymácely a poskakovaly na nerovné cestě a krajina kolem ubíhala. I když blátivky táhly těžký náklad, hnaly se neuvěřitelnou rychlostí. Nebylo pochyb, že pokud by se pokusili vyskočit, skončilo by to zraněními a zajeťm.

„Budeme muset počkat, dokud nezastavíme,“ zašeptala Jasmína. „Určitě nepojedou daleko.“

Ale minuty přešly v hodiny a než konečně vozy zpomalily a zastavily k odpočinku, začalo svítat. Lief ospale a zmateně rozhrábl slámu. Když však opatrně vykoukl ven, aby zjistil, kde jsou, žaludek se mu nemilým překvapením zhoupl.

Byli zpátky u Tomova obchodu. A směrem k nim pochodoval oddíl Šedých strážců.

12. OBCHOD JE OBCHOD

Vozy zaskřípaly, když povozníci vstali z kozlíku a seskočili na zem. „Jedete pozdě!“ zaburácel velitel Šedých strážců.

„Dělali jsme, co jsme mohli,“ hájil se jeden z Krizarů. Lief slyšel cinkot a usoudil, že někdo vypřáhl blátivky z postrojů.

Ozval se dusot kopyt, jako by k vozům vedli koně. To budou ti šedi koně z ohrady za obchodem, pomyslel si Lief.

„Dobré ráno, vážení páni a dámo, vážení Krizarové!“ ozval se Tomův hlas. „To máme ale pěkný den!“

„Opravdu moc pěkný, když máme takové zpoždění!“ reptal Strážce.

„Nech to na mně, příteli,“ řekl Tom srdečně. „Osobně dohlédnu na výměnu zvířat. „Jdi a dopij svůj žejdlík. Je to dlouhá, suchá cesta zpátky do Del.“

Liefovi překvapením poskočilo srdce. Slyšel i Bardu s Jasmínou, jak se zprudka, vydešeně nadechli.

To jídlo není na vyhození. Vozy jedou do Del!

Lief ležel bez pohnutí a hlavou mu vířily myšlenky. Skoro neslyšel dupot Strážců, pochoduujících zpět do obchodu.

Najednou to do sebe všechno zapadalo. Po staletí se vozy naložené vybranými pokrmy těžkopádně táhly do kopce k paláci v Del. Jakkoli vzácné bylo jídlo pro obyčejný lid ve městě, hýčkání lidé z paláce nikdy hladem netrpěli.

Nikdo nikdy nevěděl, odkud se jídlo vozí. Ale teď už to Lief chápal.

Jídlo pocházelo z Nenkrisu. Jeho obyvatelé pracovali, aby na svých polích vypěstovali a sklídili dostatek potravin.

Kuchaři tam dělali ve dne v noci, aby připravili lahodná jídla. Ale pouze střípek z toho, co uvařili, ochutnali lidé v Nenkrisu. Zbytek se odvážel do Del. Kdysi jím klamali krále a královny Deltory, aby neodhalili utrpení svého lidu. Dnes se jím živí přísluhovači Pána stínů.

Krizarové zradili svůj lid. A z Toma, který předtím předstíral, že straní odpůrcům Pána stínů, se vyklubal přítel Šedých strážců.

Lief zaplavila vlna trpkého hněvu. Ale Barda teď myslel na mnohem naléhavější záležitosti.

„Musíme vylézt z vozu!“ sykl. „Teď, dokud jsou Strážci pryč. Lief, vidíš...?“

„Nevidím nic!“ odpověděl mu Lief šeptem.

Otěže zacinkaly a někde poblíž zakrákal Krej.

„To je divné. Ten černý pták za námi letěl celou cestu z Nenkrisu,“ poznamenal jeden Krizar.

„Samozřejmě,“ přitakal zamyšleně Tom.

Lief, Barda a Jasmína ztuhli ve svém úkrytu ve slámě. Tom už Kreje viděl. Pozná, že...?

Tom si odkašlal. „Vlastně — mám pro vás špatné zprávy. Budete se muset vrátit do Nenkrisu pěšky. Odpočinutá zvířata, která jsem tu měl pro vás nachystaná na zpáteční cestu, někdo ukradl — nějaký prohnání pocestní.“

„My víme!“ zlobil se jeden z Krizarů. „Měl jsi dávat větší pozor. Našli jsme zvířata včera odpoledne, když se snažila dostat zpět do své ohrady za kopcem. Splašily se a shodily cizince ze sedel přímo před hlavní branou.“

„Ti cizinci do našeho města přinesli zlo,“ zavrčel druhý Krizar. „Jenom o vlasek unikli smrti a teď leží v našem žaláři.“

„Jistě,“ souhlasil opět podbízivě Tom. Pak jako by pookřál. „Podívejte! Ty ubohé, vyčerpané blátivky už mají postroje dole. Když je vezmete s sebou na dvůr, já už koně zapřáhnou. Pak si se mnou třeba dáte džbánky piva, než zase vyrazíte.“

Krizarové souhlasili a brzy je Lief, Barda a Jasmína slyšeli, jak vedou blátivky pryč.

Po chvíli Tom znovu promluvil jakoby ke koním. „Pokud by kdokoli chtěl vylézt nepozorovaně z vozu a schovat se mezi stromy vedle obchodu, teď by pro to byla nejvhodnější doba. Teď je tu chudák Tom sám.“

Jeho sdělení bylo víc než jasné. Tři společníci se nemotorně vyhrabali ze slámy a utíkali, ještě celí ztuhlí a otlaceni, do úkrytu stromů. Tom si jich vůbec nevšiml. Prostě dál zapřáhal koně a tiše si u toho pískal.

Lief, Barda a Jasmína vleže pozorovali hokynáře, jak poklidně přešel k zadní části vozu, kde se schovávali, a sebral

seno, které spadlo na zem. Nacpal ho zpátky a popošel s rukama v kapsách směrem ke stromům. Sehnul se a začal trhat trávu, jako by s ní chtěl kmit koně.

„Prodal jsi nám blátivky, které ti nepatřily!“ houkl na něj vztekla Barda.

„Inu, tak nějak,“ zamumlal Tom, aniž by vzlhl. „Pro chudáka Toma je těžké odolat zlatu. To připouštím. Ale co se vám stalo, byla vaše chyba, ne moje, příteli. Kdybyste se dali cestou doleva, jak jsem vám radil, zvířata by nikdy nezachytila vůni domova a nespasila by se. Za svoje problémy si můžete jen vy sami.“

„Možná ano,“ připustil hoře Lief. „Ale naším jediným hřichem je pošetilost. Kdežto ty jsi lhář. Předstíral jsi sympatie s těmi, kdo nepodlehli Pánovi stínů, a přitom celou dobu pomáháš žít jeho sluhy. Kamarádíčkuješ se s Šedými strážci.“

Tom se narovnal s chomáčem šťavnaté trávy v ruce a otočil se, aby pohlédl na ceduli tyčící se pyšně na střeše obchodu.

„Copak sis toho nevšiml, můj příteli?“ řekl. „Tomovo jméno vypadá pořád stejně, ať se na něj díváš z jakékoli strany. Je pořád stejné, ať přicházíš ze západu nebo z východu. Je stejné, ať jsi uvnitř obchodu nebo před ním, ať ho vidíš v zrcadle nebo na vlastní oči. A Tom sám je jako jeho jméno. Obchod je obchod.“

„Obchod?“ vyštěkl Lief.

„Jistě. Jsem stejný Tom pro všechny. Nejsem na ničí straně. Nestarám se o cizí záležitosti. Je to tak moudřejší, v těchto těžkých dobách. A je z toho mnohem víc peněz.“

Usmál se a koutky širokých úst se mu stočily nahoru, až zkrabatyly jeho útlý obličej. „No, doporučil bych vám, abyste si odtud pospíšili. Zdržím zde své dobré přátele Krizary tak dlouho, jak to půjde, abyste měli dostatečný náskok.

Nejdřív si ale sundejte to křiklavě červené oblečení. Ale nenechávejte ho tady, o to vás prosím — nechci mít žádné problémy.“

Otočil se a vykročil zpět k vozům.

„Jsi podvodník!“ zasyčel za ním Lief.

Tom se zastavil. „Možná,“ odpověděl líně, zády ke svým posluchačům. „Ale jsem naživu a bohatý. A díky mně jste se zachránili, abyste mohli pokračovat ve svém boji.“

Když došel ke koním, podal jim trávu a zamlaskal na ně.

Trí přátelé se začali soukat z červeného oblečení a pěchovat si ho do batohů. Lief byl plný zlosti. Jasmína na něj zvědavě pohlédla.

„Tom nám pomohl,“ zdůraznila. „Co víc bys po něm chtěl? Mnoho stvoření nevěří v nic, jenom v sebe samé. On je jedním z nich.“

„Tom není stvoření, ale člověk,“ rozhorlil se Lief. „Měl by vědět, co je správné!“

„Jsi si jistý, že ty to víš?“ odpověděla nečekaně zostra Jasmína.

Lief na ni zíral. „Co tím chceš říct?“ dožadoval se.

„Nehádejte se,“ přerušil je Barda. „Šetřete síly na cestu. K Šíravě je to ještě daleko.“

Zavázal svůj ruksak, přehodil si ho přes rameno a vyrazil mezi stromy.

„Nejdřív se musíme vrátit do Nenkrisu,“ protestoval Lief, který pospíchal za ním. „Musíme říct lidem, že jim lžou!“

„Opravdu?“ podivil se Barda líně. „Pravděpodobně by nás zabili dřív, než bychom stačili otevřít ústa. I kdyby nás vyslechli, také by nám museli uvěřit, o čemž pochybuji. A kdyby nějakým zázrakem zlomili staleté tradice, vzbouřili se proti Krizarům a odmítli by dál vyhazovat své jídlo... co myslíš, že by se stalo?“

„Dodávky jídla pro Pána stínů by se zastavily,“ řekl pohotově Lief.

„Ano. Pak by Pán stínů snesl svůj hněv na Nenkris. Namísto podvodů by použil násilí, aby přinutil lidi konat jeho vůli, a začal by pročesávat krajinu, aby nás našel,“ prohlásil Barda bez obalu. „Ničeho bychom tím nedosáhli a mnohé by bylo ztraceno. Byla by to pohroma.“

Natáhl krok a vyšel napřed.

Lief s Jasmínou šli za ním, ale ještě dlouho od té chvíle nepromluvili. Lief byl příliš rozhněvaný a Jasmína měla hlavu plnou myšlenek, o které se s nikým nechtěla dělit.

13. ZA ŘEKOU ŠÍRAVOU

Následovaly čtyři dny úmorné chůze — čtyři dlouhé dny, během nichž Lief, Barda a Jasmína mluvili jen málo, a když, tak jen o tom, kudy půjdou dál a jak se nejlépe skrýt před nepřítelem. Když konečně čtvrtého dne odpoledne stanuli na břehu řeky Šíravu, uvědomili si, že si měli další postup pečlivěji napláňovat. Řeka byla hluboká a její jméno ji vystihovalo. Byla tak široká, že jen matně viděli zemi na druhé straně. Před nimi se rozprostírala vodní plocha veliká jako moře. A nebylo cesty na druhý břeh.

Ležely tu vybělené, jako kámen tvrdé pozůstatky dřevěných vorů, napůl pohřbené v písku. Možná tu kdysi dávno lidé přeplovali přes řeku a pak tu vory zanechali. Ale nebyly tady žádné stromy, z nichž by se dal vor postavit — pouze písčiny zarostlé rákosím.

Jasmína musela přimhouřit oči, když se dívala přes třpytivou vodní hladinu. „Pevnina na druhém břehu je velmi rovná,“ pravila pomalu. Je to planina. A zvedá se z ní tmavý obrys. Pokud je to Město krys, pak je přímo před námi. Jediné, co musíme udělat, je...“

„Dostat se přes řeku,“ doplnil Lief odevzdaně. Poklekl do jemného bílého písku a začal se přehrabovat v batohu, jestli by se tam nenašlo něco k jídlu.

Vytáhl z něj sadu věcí, které koupili od Toma, a vysypal je na zem na malou hromádku. Skoro na ně zapomněl a ani neměl moc chuť se k nim vracet.

V obchodě se zdálo být tak úžasné. Teď mu připadaly spíš jako hloupé nicotnosti. Zápalné korálky. Samopečky. Prášek

s nálepkou „Čistočistá“. Světelná dýmka. A malá, nízká plechová krabička s vybledlým štítkem...

No jistě. Tomův dárek zdarma. Naprosto nepotřebná věc, které by se bezpochyby žádným jiným způsobem nezbavil. Pohrdavě se ušklíbl sám nad sebou, když obracel plechovku.

„Takovou dálku nepřeplaveme. Budeme muset jít podél řeky, dokud nenarazíme na vesnici, kde budou mít lodě,“ uvažoval nahlas Barda. „Je to škoda, že musíme jít oklikou, ale nemáme na výběr.“

„Možná, že máme,“ řekl pomalu Lief. Jasmína s Bardou na něj překvapeně pohlédli. Ukázal jim krabičku a nahlas četl slova na zadní straně.

„Chceš říct, že ať je v této malé plechové krabičce cokoli, dokáže to vysušit řeku?“ posmívala se Jasmína.

Lief pokrčil rameny. „Neříkám nic. Jenom čtu návod.“

„Je tam víc varování než pokynů k použití,“ řekl Barda. „Ale uvidíme.“

Společně se postavili na břeh řeky a Lief vypáčil víčko krabice. Uvnitř byly drobné krystalky, ne větší než zrnka písku. Připadal si trochu hloupě, ale i tak vzal špetku krystalků a hodil je do vody. Okamžitě klesly pod hladinu, aniž by se s nimi cokoli stalo.

Nic dalšího se nedělo.

Lief chvíli počkal a ve snaze nedat najevo zklamání se pokusil o úšklebek. „Měl jsem to vědět,“ prohodil ledabyle. „Jako by se Tom mohl zbavit něčeho, co skutečně...“

Vtom vykřikl překvapením a uskočil dozadu. Z vody se začala zvedat obrovská průhledná kostka. Vedle ní další — a další!

„To musejí být ty krystaly!“ zvolal vzrušeně Barda. „Zadržují vodu!“

A také že ano. Krystaly rostly Liefovi před očima a spojovaly se ve dvě vysoké roztřesené hráze, které zadržovaly vodu. Voda mezi jejich stěnami prostě vyschla a před nimi se udělala klikatá cestička v kalném písečném blátě.

Krej užasle zakrákal, když Jasmína, Lief a Barda opatrně vstoupili na dno řeky, z obou stran sevření rosolovitými kvádry. Šli tak daleko, dokud nedorazili na konec vysušeného úseku. Pak hodil Lief do vody před nimi další špetku krystalů a po chvíli hladinu řeky prolomily další kvádry a před nimi se vysušila další cesta.

*

Přechod Širavy znamenal zvláštní, děsivou zkušenost. Všichni museli myslet na to, co by se stalo, kdyby se roztřesené stěny hráze prolomily. Ohromný tlak vody by je okamžitě uvěznil pod hladinou. Nebylo by úniku.

Nadmutí vodožrouti jim bránili ve výhledu. Jak se ploužili dál s nohama zabořenými do měkkého bláta, Lief už si začínal dělat starosti, že krystalky v plechové krabičce dojdou dřív, než se dostanou na druhý břeh. Najednou se však pevnina objevila přímo před ním a on konečně vstoupil na tvrdou, suchou zemi.

Zůstali s Bardou a Jasmínou stát a zírali.

Planina se rozprostírala v ohybu řeky. Ze tří stran ji obklopovala voda a kdysi to musela být kyprá a úrodná země. Ale dnes na tvrdé, vyprahlé půdě nebylo ani stéblo trávy. Kam oko dohlédlo, nebylo známky po čemkoli živém nebo zeleném.

Uprostřed stálo město, jehož věže v posledních paprscích zapadajícího slunce plály temně rudým odstínem. Ačkoli bylo velmi daleko, jako by z něj sálala atmosféra zla a nebezpečí.

Vykročili směrem od řeky po holé planině. Nad nimi se klenula červená, zatažená obloha. Z výšky musíme vypadat jako mravenci, napadlo náhle Liefu — tři malí mravenci, pachtící se nekonečnou pustinou. Jediný poryv větru a bylo by po nás. Ještě nikdy se necítil tak zranitelný.

Krej to také vycítil. Seděl nehybně Jasmíně na rameni. Filli byl schovaný v jejím kabátě a vykukoval mu jen čumáček. Dokonce ani jejich společnost nebyla pro Jasmínu dost povzbudivá. Vlekla se čím dál pomaleji, a když slunce začalo klesat za horizont, celá rozechvělá se zastavila.

„Mrzí mě to,“ zamumlala. „Ale tato pustina mě ubíjí, je to nesnesitelné.“

Tvář měla bledou a strnulou. Ruce se jí třáslly. Lief s Bardou na sebe pohlédli.

„Právě jsem přemýšlel o tom, že už bychom se brzy měli utábořit na noc,“ řekl Barda, ačkoli Lief silně pochyboval o tom, že mluví pravdu. „Musíme si odpočinout a najíst se. Nemyslím si, že by bylo rozumné chodit do Města za tmy.“

Společně se usadili a začali si vybalovat jídlo, ale nebyly tu žádné větve, z nichž by rozdělali oheň.

„Teď je ta nevhodnější chvíle vyzkoušet Tomovy zápalné korálky,“ ohlásil Lief, který se po Bardově vzoru snažil působit povzbudivým dojmem. V posledních paprscích si přečetl návod na nádobce. Pak položil jeden korálek na zem a silně do něj uhořel kamenem. Okamžitě z něj vyšlehly plameny. Lief přihodil ještě jeden korálek a ten se také rozhořel.

Brzy před nimi plápolal oheň, který očividně nepotřeboval žádné další palivo. Spokojeně si vsunul lahvičku do kapsy.

„Rychlé a pohodlné! Úžasné!“ zvolal Barda nadšeně. „Tom je možná darebák, ale aspoň prodává věci, které stojí za to.“

Bylo ještě brzy, přesto Barda s Liefem rozložili kolem sebe své zásoby a předstírali, že se rozhodují, co budou jíst.

Nakonec vzali jedno z bílých koleček Samopeček a pokapali ho vodou. Okamžitě z něj vyrostl bochník chleba. Nakrájeli ho na krajíce, opekli si ho a snědli se sušeným ovocem, oříšky a medem které si nesli z Raladinu.

„To je hostina,“ liboval si Barda a Liefovi se ulevilo že se Jasmínina strnulá tvář začíná uvolňovat. Teplo světla a jídlo ji utěšily tak, jak doufali.

Pohlédl jí přes rameno směrem ke vzdálenému městu. Červeň z jeho věží se vytrácela. Stálo uprostřed planiny jako vrak, ponuré, opuštěné...

Lief zamrkal. Díky posledním paprskům světla ho asi šálí zrak. Na okamžik se mu zdálo, že se půda kolem města pohybuje jako voda.

Podíval se podruhé a zmateně se zamračil. Planina se skutečně hýbala. Nebyla tu však žádná tráva, která by se mohla

ohýbat ve větru. Žádné listy, které by mohly poletovat po hlině. Co...?

Pak mu to najednou došlo. „Bardo!“ zachroptěl.

Barda okamžitě zvedl hlavu, zaskočený obavami v jeho hlase. Pokusil se promluvit, ale jen zalapal po dechu. Při pohledu na pohybující se plán ho zaplavila vlna zděšení.

„Co je to?“ zeptala se Jasmína a otočila se, aby se také podívala.

Pak ona i Barda současně vykřikli a vyskočili na nohy.

Z města se k nim jako dlouhá nízká vlna, zcela zakrývající zemi, hnala nekonečná masa krys.

14. NOC KRYŠ

Tisíce kryš — desítky tisíc! Najednou Liefovi došlo, proč je povrch planiny tak holý. Krysy sežraly všechno živé. Jsou to stvoření, jejichž doba přichází se setměním. Když slunce svítí na planinu, zůstávají skryté v rozbořeném městě. Ale teď se blížily a vyhladovělé se řítily za vůní jídla.

„K řece!“ křikl Barda.

Utíkali jako o život. Lief se pouze jednou letmo ohlédl přes rameno a naskytla se mu děsivá podívaná. Ta ho přiměla, aby ještě zrychlil, přestože ve strachu a vyčerpání už ztěžka oddechoval.

První krysy dorazily k jejich ohništi. Byly obrovské. Vrhly se na jídlo a ostatní věci, které zůstaly poházené po zemi, hltaly je a trhaly na kousky zuby ostrými jako jehly. Další krysy, které jim byly v patách, skákaly na ty první, doslova je zasypaly a bojovaly spolu o kořist.

Ve spěchu a hladové mnohé vběhly do ohně, kde pak kvílely a pištěly.

Další tisíce kryš šplhaly přes ně, nebo obíhaly bojující klubka a utíkaly dál a špičatými čenichy větřily další kořist.

Černé oči se jim v přitní leskly. Cítily Lief, Bardu a Jasmínu před sebou — cítily jejich teplo, jejich pulsující krev i jejich strach.

Lief utíkal, ačkoli už skoro nemohl popadnout dech, a upíral oči na řeku. Voda se blýskala v posledních paprscích slunce. Blíž... ještě blíž...

Jasmína běžela vedle něj a Barda hned za nimi. Lief skočil do studené vody a se supěním se brodil tak daleko, jak se jen odvážil. Otočil se čelem ke břehu a plášť se ve vodě vznášel kolem něj. Kvičící tmavě šedá masa kryš už dorazila na břeh řeky. Pak jako by se stočila, zlomila se jako vlna a nahrnula se do vody.

„Plavou za námi!“ zabědoval Barda. Snažil se vytasit meč a zdvihnout ho nad hladinu. „Nebesa, copak je nic nezastaví?“

Jasmína už za zběsilého křiku sekala kolem sebe dýkou a proud odnášel tucty mrtvých kryš. Lief s Bardou vedle ní mávali svými meči sem a tam po vodní hladině a oba vyčerpáním sotva stáli na nohou.

Voda kolem nich byla smíšená s krví a pěnou. Stále přibíhaly další a další krysy, které chňapaly vyceněnými hlodáky po potápějících se mrtvolkách svých družek.

Jak dlouho nám vydrží síly? pomyslel si Lief. Jak dlouho bude trvat, než nás přemůžou?

Bojoval a v hlavě se mu honily myšlenky. Zkřehlýma rukama pevně svíral meč. Na druhém břehu řeky by byli v bezpečí. Řeka je pro krysy příliš široká, takže by ji určitě nepřelávaly. Ale byla příliš široká také pro něj, Jasmínu a Bardu. Nikdo z nich by nepřežil, kdyby se vrhli do studené, hluboké vody a nechali se unášet jejím proudem.

Před nimi byla dlouhá noc. Dokud znovu nevyjde slunce, které prosvítí planinu, krysy nepřestanou útočit. Tisíce jich zemřou, ale jejich místo zaujmou tisíce dalších. Oni tři postupně ztratí síly. A nakonec se na ně krysy nahrnou a budou je kousat a škrábat, dokud neklesnou ke dnu a všichni se neutopí.

Slunce zapadlo a planina potemněla. Město už nebylo vidět. Jediné, co Lief viděl, bylo mihotavé světlo skomírajícího ohniště.

Vtom si vzpomněl, že si strčil lahvičku zápalných korálků do kapsy.

Levou rukou se pustil meče, ponořil ji pod vodu a zalovil hluboko v kabátě. Prsty sevřel lahvičku a vytáhl ji nad hladinu. Kapala z ní voda, ale korálky chřastící uvnitř se zdály být suché.

Zakřičel na Bardu a Jasmínu, aby ho kryli, přebrodil se co nejbliž ke břehu a odšrouboval z nádoby těsně uzavřené víčko. Ztuhlými prsty vylovil hrstku korálků a hodil je vši silou do hejna kryš na břehu.

Jakmile dopadly korálky na zem, vyšlehly z nich obrovské plameny. Jejich záře byla oslepující. Stovky kryš padly k zemi, zabité náhlým žářem. Hejno za nimi pištělo a rozprchlo se pryč od hořících těl. Krysy, které už byly ve vodě, se zmítaly hrůzou a snažily se vyškrábat na Lief, Bardu a Jasmínu a přitom švihaly a kroutily dlouhými ocásky. Barda s Jasmínou do nich sekali ze všech sil a chránili tak sebe i Lief, který mezitím hodil další hrst korálků a potom další.

Pomalů se pohyboval po proudu, aby stěna tvořená plameny byla co nejděší.

Za chvíli na břehu řeky hořel široký ohnivý pás. Na planině za ním se to hemžilo krysami. Ale tam, kde stáli Lief s Bardou a Jasmínou, už jenom šuměla voda oživená červeným mihotavým světlem. Konečně se jim ulevilo a celí roztřesení si mohli na okamžik vydechnout. Mrtvé krysy smetl proud a další už je nevystřídaly.

Za chvíli se začalo ozývat šplouchání proti i po proudu řeky, když krysy začaly skákat do vody na obou koncích ohnivé bariéry. Ale vzdálenost byla příliš velká, než aby bezpečně doplávaly. Rychlý proud stáhl většinu z nich pod hladinu dřív, než mohly dorazit ke své kořisti. Ty, které to přežily, pak bylo snadné zahnat.

Tak tři přátelé stáli pospolu po pás ve vodě, roztřesení vyčerpáním, avšak v bezpečí za hořící barikádou a dlouhé, studené hodiny zatím ubíhaly.

*

Konečně začalo svítat. Nebe zaplavila tlumená červeně. Za ohnivým pásem se ozval překotný šelest, jako by se tam ve větru honila záplava listů. Pak zvuky utichly a na planině nastal úplný klid.

Lief, Barda a Jasmína se přebrodili na souš. Z šatů jim crčela voda, odkapávala na poslední plamínky jejich ohnivé

barikády a syčela. Překročili dohořívající uhlíky.

Krasy zmizely. Mezi řekou a doutnajícími pozůstatky ohniště nebylo nic než hromádky malých kůstek.

„Sežraly své vlastní mrtvé,“ zabručel zhnuseně Barda.

„Samozřejmě,“ řekla Jasmína jakoby nic.

Chvěli se zimou a na nohou jako by měli okovy. Lief se začal plahočit směrem k místu, kde před mnoha hodinami tábořili a jedli. Jasmína s Bardou šli potichu, ostražitě za ním.

Krej se jim vznášel nad hlavami a mávání jeho křídel se rozléhalo v tichém ovzduší.

Kolem popela z ohniště zůstalo jen málo z věcí, které tu zanechali, pokud nepočítali tři jasné červené balíčky.

Lief se krátce zasmál. „Nechaly oblečení a boty Krizarů,“ řekl. Jako by se jim nelíbily. Proč asi?“

„Možná je oblečení stále cítit plísni z Černé díry,“ napadlo Jasmínu. „My nic necítíme — ale krasy mají asi jiný čich.“

Prohlíželi si zbytky poházené kolem. Přezky z batohů, víčka od vaků na vodu, světelná dýmka, jeden nebo dva knoflíky, několik mincí a nízká plechová krabička s posledními vodožrouty ležely rozházené na tvrdé hlíně mezi kostmi a oharky. Kromě šatů z Nenkrisu nic dalšího útoku hladových krys nepřežilo. Ani drobeček jídla, ani kousek přikrývky nebo nitka lana.

„Aspoň že jsme to přežili my,“ podotkl Barda. V lehkém ranním vánku se třásl zimou. „A máme suché oblečení, které si můžeme vzít na sebe. Možná to nejsou šaty, které by se nám líbily, ale tady nás stejně nikdo neuvidí.“

Unaveně si svlékli mokré šaty a natáhli si červené oblečení a boty Krizarů. Pak se — konečně v suchu a teple — usadili k poradě.

„Nádobka se zápalnými korálky je skoro prázdná. Další noc na této planině nepřežijeme,“ shrnul stručně Barda. „Pokud máme jít do města, musíme tam jít teď. Tohle podivné oblečení nám poskytne určitou ochranu, protože ho krasy nemají rády. A ještě máme světelnou dýmku. Pokud funguje tak, jak má, může se nám hodit.“

Sbalili si mokré šaty, posbírali ze země zbytky svých věcí a vykročili k městu.

Liefa pálily oči únavou a chůze ve vysokých červených botách byla namáhavá. Pomyslením na hejna krys, které se hemží v polorozpadlých vysokých budovách před nimi a útočí na ně, mu nahánělo hrůzu. Jak budou moci vejít do města, aby se na ně krasy nesesypaly a neroztrhaly je na kousky?

Přesto tam půjdou, protože to jinak nejde. Lief už cítil, jak se Kouzelný pás začal zahřívát. Jeden ze ztracených drahokamů musí být ukrytý v tomto městě. Pás to poznal.

15. MĚSTO KRYs

Nad hlavami se jim tyčily temné a hrozivé věže města. Ohromná železná vstupní brána dávno spadla a zrezavěla.

Zůstala tu po ní jenom díra ve zdi. Otvor vedl do temnoty, odkud se neslo děsivé, kradmé škrábání a zápach krys. A bylo tam ještě něco. Něco horšího. Ve vzduchu bylo cítit dávné zlo — nenávistné, chladné, děsivé.

Lief, Barda a Jasmína si natáhli rukavice Krizarů a zakryli si tváře a hlavy červenou látkou, kterou měli na sobě při útěku z Nenkrisu.

„Nechápu, jak se tu mohly krasy tak přemnožit,“ divil se Lief. „Hlodavci se množí rychle, to je pravda. A ještě rychleji se množí ve tmě a špině a když je jídlo uloženo tam, kde ho mohou najít. Ale proč obyvatelé města neodhalili a neodstranili problém dřív, než narostl do takových rozměrů, že museli utéct?“

„Musely k tomu přispět nějaké zlé síly.“ Barda zamarčeně zíral na rozpadající se zdi před nimi. „Pán stínů...“

„Nemůžeš všechno svádět na Pána stínů!“ vybuchla náhle Jasmína.

Barda s Liefem na ni překvapeně pohlédli. Obočí měla svařštěné.

„Už jsem mlčela dost dlouho,“ zabručela. „Ale teď musím něco říct, i když se vám to nebude líbit. Ten cizinec, kterého jsme potkali v Tomově obchodě — muž s jizvou v obličeji, mluvil o trnitém křoví v pustině. Říkal mu trní krále z Del. A měl pravdu!“

Oba na ni hleděli neschopni slova. Zhluboka se nadechla a rychle pokračovala.

„Pán stínů vládne Deltoře teprve šestnáct let. Ale muselo trvat mnohem déle, než krajina zarostla trním. Zlé čáry čarodějky Thegan u Jezera prokletí trvaly sto let. Lidé Nenkrisu žijí tak jako dnes již celá staletí. A obyvatelé Města museli opustit toto zlé místo před podobně dávnou dobou.“

Ztichla a rozladěně hleděla před sebe.

„Co to říkáš, Jasmíno?“ pronesl zaraženě Barda.

Dívčiny oči potemněly. „Králové a královny Deltory zradili důvěru svého lidu. Zavřeli se v paláci na kopci v Del, žili si v pohodlí a země mezitím upadala a zlo tu vzkvétalo.“

„To je pravda,“ řekl Lief. „Ale...“

„Vím, co chceš říct!“ vybuchla Jasmína. „Už jsi mi vysvětloval, že je oklamali sluhové Pána stínů. Slepě se řídili hloupými Pravidly v domnění, že je to jejich povinnost. Ale nevěřím, že by někdo mohl být tak slepý. Podle mě je celý ten příběh lež.“

Barda s Liefem mlčeli. Oba věděli, proč je pro Jasmínu tak těžké uvěřit pravdě. Starala se sama o sebe od svých pěti let. Byla silná a nezávislá. Nikdy by nedopustila, aby se stala loutkou a tancovala podle toho, jak vrchní rádce tahá za provázky.

Její výčitky neustávaly. „Nasazujeme životy, abychom obnovili Kouzelný pás Deltory. A proč? Abychom mohli vrátit moc následníkovi trůnu — který se dokonce skrývá, zatímco Deltora strádá a my se vystavujeme nebezpečí. Ale chceme vůbec krále a královny zpět v paláci v Del, aby nám lhali a využívali nás tak jako dřív? Já si to nemyslím!“

Zabodávala se do nich pohledem a vyčkávala.

Barda byl rozzlobený. Pro něj Jasmínina slova znamenala zradu. Lief to však cítil jinak.

„Když jsem uvažoval jako ty, Jasmíno,“ řekl. „Nenáviděl jsem starého krále. Ale teď není důležité, zda byl on a jeho

syn domýšlivý a líný, nebo pouze hloupý, a jestli má význam bojovat za jejich následníka.“

„Není důležité?“ vykřikla Jasmína. „Jak můžeš...?“

„Jasmíno, nic není důležitější než to, abychom zbavili naši zemi Pána stínů!“ přerušil ji Lief. „Jakkoli špatné to bylo v Deltoře předtím, lidé aspoň byli svobodní a nežili v neustálém strachu.“

„Samozřejmě!“ zvolala. „Ale...“

„Pána stínů nedokážeme porazit zbraněmi. Jeho kouzla jsou příliš silná. Naši jedinou nadějí je Pás, který oblékne Adinův právoplatný následník. Nenasazujeme život pro královskou rodinu, ale pro naši zemi a všechny její lid! Copak to nechápeš?“

Jeho slova padla na úrodnou půdu. Jasmína se odmlčela a zamýšleně zamrkala. Oheň v jejích očích pomalu pohasínal.

„Máš pravdu,“ rezignovala nakonec. „Pro samý hněv jsem úplně zapoměla na to, o co nám hlavně jde. Omlouvám se.“ Dál už nic neříkala, jenom si urovnala červenou látku kolem hlavy a obličeje. Pak je s dýkou přichystanou v ruce následovala do města.

*

Ponořili se do temného bludiště a stěny ožily zvuky. Z prasklin v drolicích se kamenech sem proudily tisíce krys, mrskaly ocásky jako malými bičíky a jejich červené oči se leskly ve tmě.

Lief vzal dýmku a foukl do ní. Začaly z ní stoupat bubliny světla, které zahřály a prosvětlyly prostor kolem jako létající lucerničky.

Obrovský příval krys se najednou zpomalil a změnil se ve zmatený houf, jak se většina z nich za zděšeného pískotu snažila dostat z dosahu světla.

Ty nejodvážnější vybíhaly ze stínu a pokoušely se chytit nohou vetřelců a vyšplhat po nich. Ale většina z nich nestačila na vysoké kluzké boty a hladké, tuhé červené oblečení. A těch pár zbývajících snadno smetli rukavicí.

Jako by to oblečení bylo vyrobeno přímo pro zdejší podmínky,“ zamumlal Barda, když bloudili dál. „A to jsme ho získali jen šťastnou náhodou.“

„A našťásti máme taky Tomovu dýmku,“ odpověděl Lief. Ale jak to říkal, něco ho nutilo přemýšlet. Byla to všechno jenom náhoda? Nebo to bylo — něco jiného? Poprvé během jejich velkého putování měl pocit, jako by jejich kroky vedla nějaká neviditelná ruka.

Pomalou postupovali dál a setřásali neodbytné krysy. Čas od času Lief foukl do dýmky, aby z ní vylétly nové bubliny slabého světla. Bubliny, které nechali za sebou, se vznášely vysoko nad jejich hlavami a osvětlovaly starodávné trámy, podpírající strop. Ty trámy byly jednou z mála věcí, které krysy dosud nerozkousaly — možná pro ně byly příliš tvrdé.

Anebo to ani nezkoušely, protože tušily, že bez nich by se střecha zřítíla a vystavila by tak město sluneční záři.

Celé město bylo jako jedna velká budova — nekonečný kamenný labyrint. Nebyl tu čerstvý vzduch ani přirozené denní světlo. Takhle se asi kdysi stavěla města v těchto končinách, napadlo Lief. Nenkris byl úplně stejný.

Všude byly známky někdejší velkoleposti. Plastiky, klenuté oblouky, rozlehlé pokoje, obrovské krby plné popela, velké kuchyně, rozléhající se ozvěnou a pokryté prachem.

A všude lezly krysy.

Lief kopl do něčeho, co zacinkalo jako kov a kutálelo se kousek před ním. Krysy se chytaly jeho rukavice, když se pro to sehnul.

Byl to rytý pohár — stříbrný, pomyslel si téměř s jistotou, ačkoli předmět byl špinavý, pokrytý usazeninami a zašlý stářím. Smutně ho otáčel v rukou. Jako by k němu promlouval o lidech, kteří tak dávno uprchli ze svého domova.

Zblízka si ho prohlížel. Zdál se mu nějak povědomý. Ale proč...?

„Lief!“ zavrčel Barda, jehož hlas tlumila látka kolem úst a nosu. „Nezastavuj se, prosím. Nevíme, jak dlouho nám dýmka vydrží, a za soumraku už musíme být pryč v bezpečí.“

„Přinejmenším někde, kde nejsou žádné krysy,“ dodala Jasmína. Vztekla si přejela rukama od ramenou až k bokům, takže krysy, které po ní lezly, s kvičením spadly na zem.

Liefovi se srdce zaplnilo živými vzpomínkami a úžasem z nečekaného rozuzlení. „A když najdeme takové místo, řekneme: ‚Není tu krys,‘ a bude to taková děkovaná modlitba,“ zamumlal.

„Cože?“ zeptala se nazlobeně Jasmína.

Nebyl čas to vysvětlovat. Lief se přinutil jít dál a zasunul si pohár za opasek. Později to Jasmíně a Bardovi řekne. Až budou v bezpečí. Až...

Pojď blíž, Lief, z Del.

Lief sebou trhnul a vylekaně se rozhlížel kolem. Co to bylo? Kdo to k němu mluví?

„Lief, co se děje?“ Jasminin hlas zněl jakoby z dálky, ačkoli stála přímo vedle něj. Pohlédl do jejích zmatených zelených očí. Nejasně si uvědomil, že ona nic neslyšela.

Pojď ke mně. Čekám.

Zasyčel hlas, který se vplížil do Liefovy mysli. Lief sotva věděl, co dělá, a zrychlil, aby slepě následoval jeho volání.

Bubliny světla se vznášely před ním a osvětlovaly rozpadlé zdi, zrezivělé držáky, v nichž kdysi hořely louče, a hromádky stěpů. V koutech se hemžily krysy a další se mu snažily vyškřábat na boty.

Potácel se ke středu města. Vzduch zhoustl a skoro se nedal dýchat. Pás kolem jeho beder se naplňoval horkem.

„Lief!“ slyšel vykřiknout Barda. Nedokázal se však otočit a odpovědět. Došel až do široké chodby. Na jejím konci se rýsoval široký vchod. Z něčeho, co bylo uvnitř, se valil odporný pižmový zápach. Lief zaváhal, ale nezastavil se.

Došel ke vchodu. Uvnitř se něco obrovského pohnulo ve tmě.

„Kdo jsi?“ zachvěl se.

A syčící hlas jako by zasáhl jeho mysl ostrým, spalujícím bleskem.

Já jsem Vyvolená. Jsem Ría. Pojď ke mně.

16. RÍA

Tma. Zlo. Strach. Lief si roztřeseně přiložil dýmku k ústům a zafoukal. Světelné bubliny se vznesly nahoru a osvětlily to, co kdysi bývala, shromažďovací hala.

Uprostřed místnosti se vztyčil obří had a jeho syčení se rozléhalo všude kolem. Smyčky lesklého těla, tlustého jako kmen stromu, pokrývaly celou podlahu místnosti. Hadovy oči byly úzké, chladné a naplněné prastarou zlobou. Na hlavě měl korunu. A uprostřed té koruny byl drahokam, který zářil všemi barvami duhy. Opál.

Lief udělal krok vpřed.

Stůj!

Lief si nebyl jistý, zda slovo zaznělo pouze v jeho mysli, nebo jestli ho had zasyčel nahlas. Stál bez hnutí. Barda s Jasmínou se vynořili za ním. Slyšel, jak se leknutím zprudka nadechli a pozvedli zbraně.

Odepni si tu věc, kterou nosíš schovanou pod šaty. Zahod' ji.

Lief o vy prsty se pomalu pohnuly k Pásu, který měl připnutý kolem beder.

„Liefé, ne!“ zašeptal naléhavě Barda.

Přesto se dál snažil nahmatat sponu Pásu. Jako by nic nebylo skutečné — pouze hlas, který mu poroučel.

„Liefé!“ Jasmínina pevná, snědá ruka mu sevřela zápěstí a vztekla za něj zatahala.

Lief se ji pokusil setřást. A pak, z ničeho nic, jako by se probudil ze snu. Sklonil hlavu a zamrkal.

Dlaní se dotýkal zlatého topasu. To on mu musel vyjasnit mysl a zlomit moc obřího hada nad jeho vůlí. Vedle topasu se slabě třpytil rubín. Už nebyl krvavě červený, ale růžový, na znamení výstrahy před hrozącím nebezpečím. Přesto stále jako by planul zvláštní silou.

Obří had zlostně zasyčel a odhalil děsivé ostré zuby. Rozeklaný jazyk mu rychle kmítal dovnitř a ven z pootevřených úst. Lief cítil, jak se had snaží znovu ovládnout jeho mysl, ale ještě pevněji přitiskl ruku na topas a odolal mu.

„Proč nezaútočí?“ vydechla Jasmína.

Lief už to věděl. Vzpomněl si na pár řádků z Kouzelného pásu Deltory — na úryvek o kouzelných silách rubínu.

† Veliký rubín, symbol štěstí, červený jako krev, zbledne v přítomnosti zlých sil nebo když hrozí nějaké neštěstí. Zahání zlé duchy a je protilátkou hadího jedu.

„Cítí sílu rubínu,“ zašeptal v odpověď. „Proto na mne soustřeďuje svou pozornost.“

Tvoje kouzla jsou silná, Liefé z Del, ale ne dost silná, aby tě zachránila, zasyčel had.

Lief se zapotácel, když had znovu zaútočil na jeho mysl.

„V koruně má zasazený opál,“ utrousil k Jasmíně a Bardovi. „Dělejte, co budete moci, já zatím odvedu jeho pozornost!“ Bez ohledu na jejich varovný šepot se od nich začal vzdalovat. Had otočil hlavu a sledoval ho tvrdýma, chladnýma očima.

„Jak to, že znáš moje jméno?“ vyzvídal Lief a dlaní pevně svíral topas.

Mám drahokam, který ukazuje budoucnost. Jsem všemocná. Jsem Ría, Pánova vyvolená.

„A kdo je tvůj pán?“

Ten, kdo mi dal moje království. Ten, kterému říkají Pán stínů.

Lief zaslechl Jasmínu, která vydala tlumený zvuk, ale ovládl se a nepohlédl na ni. Místo toho opětoval Ríin upřený pohled ve snaze udržet si jasnou hlavu.

„Musíš tady být už velmi dlouho, Ríó,“ zvolal. „Jsi tak velká, tak nádherná!“

Had zasyčel a pyšně zvedl hlavu. Lief správně předpokládal, že jeho samolibost bude stejně velká jako jeho tělo.

Byla jsem křehký červík, když jsem kdysi poprvé zavítala do kanálů pod tímto městem. Tenkrát tu žila horda usmrkanců. Ve své hlouposti a strachu by mě byli zabili. Ale Pán měl mezi nimi své sluhý a ti mě očekávali. Uvítali mě tu a hostili mě krysami, dokud jsem nezesílila.

Lief zachytil koutkem oka Jasmínu. Šplhala na jeden ze sloupů, které podpíraly strop. Zatnul zuby a přinutil se na ni nemyslet. Bylo životně důležité, aby udržel Ríinu pozornost.

„Jaké sluhý?“ zvolal. „Kdo to byl?“

Znáš je, zasyčela Ría. Jsou označeni jeho znamením. Slíbil jim za jejich věrné služby věčný život a moc. Máš na sobě jejich oblečení, jímž jsi mě chtěl oklamat. Ale to se ti jen tak nepodaří.

„Samozřejmě, že ne!“ vykřikl Lief. „Jen jsem tě zkoušel, abych poznal, jestli skutečně dokážeš číst mé myšlenky. Kdo jiný by věděl, kde hledat krysy, jak je rozmnožovat a chytat? Kdo jiný než místní krysaři? To byl chytrý plán.“

Ach ano, zasyčela Ría. Tenkrát tu bylo hrozně málo krys. Moje království ještě nedosáhlo rozmachu, který měl být jeho osudem. Ale můj Pán vybral své sluhý dobře. Chovali pro mě krysy — víc krys a stále víc. Nakonec se jimi zdi jen hemžily. Začaly šířit nemoci a snědly všechno jídlo ve městě. Lidé pak prosili krysaře o pomoc, aniž by tušili, že právě oni zapříčinili mor.

Zlomyslné oči se jí vítězoslavně zaleskly.

„Takže krysaři se chopili moci,“ řekl Lief. „Řekli lidem, že si krysí mor způsobili sami vlastní hříšností a že nezbyvá nic jiného než uprchnout.“

Ano. Do míst za řekou, kde by vystavěli nové město. Když byli pryč, vynořila jsem se z podzemí a vyhlásila jsem své království.

Lief cítil, spíš než viděl, že Jasmína už leze po velikém trámu, který se klenul přes sál přesně vedle hadovy hlavy — šla tak přirozeně a zlehka, jako chodívala po větvích v Lesích hrůzovlády. Co má ale v plánu? Snad si nemyslí, že by svými dýkami dokázala probodnout hadovy lesklé šupiny! A kde je Barda?

Obří had začal být netrpělivý. Lief to cítil. Kmital jazykem dovnitř a ven a velká hadí hlava se k němu skláněla. „Río! To nové město se jmenuje Není krys — Nenkris,“ zavolal. „Byl jsem tam. Lidé zapomněli, kým kdysi byli a odkud pocházejí. Strach z krys je zlomil. Krysaři si říkají Krizarové a jako duchovní dohlížejí na dodržování posvátných zákonů. Nosí biče, které připomínají krysí ocasy. Jsou všemocní. Lidé žijí ve strachu a otroctví a nevědomky tak slouží tvému Pánovi.“

To je dobře, zasyčela Ría. To si zaslouží. Tak, řekl jsi mi svůj příběh, Lief z Del. Tvá ubohá kouzla, titěrné zbraně a klidná mluva mě pobavily — na chvíli. Ale už se mi z tvého tlachání dělá zle.

Vtom had bez varování zaútočil. Lief se ohnal mečem, ale had mu jednou ranou vyrazil zbraň z ruky, jako by to byla dětská hračka. Meč odletěl a otáčel se vysoko ve vzduchu.

„Jasmíno!“ vykřikl Lief. Neměl však čas se podívat, jestli Jasmína meč chytla. Had se chystal k dalšímu úderu. Ohromné čelisti měl rozevřené dokořán a ze zubů mu odkapával jed.

„Lief! Zápalné korálky!“ ozval se Bardův hlas z opačného konce haly. Musel se tam proplížit, aby mohl zaútočit na netvora zezadu. Obří had mrskl ocasem a Lief zděšeně pozoroval, jak Barda odlétl, narazil o sloup a zůstal nehybně ležet.

Zápalné korálky. Lief zoufale zašmátral po kapsách, nahmatal lahvičku a zprudka ji hodil přímo do netvorovy otevřené tlamy. Ale Ría na něj byla příliš rychlá. Ohavná hlava ucukla stranou. Lahvička proletěla kolem ní a roztříštila se o sloup. Okamžitě vybuchla a vyšlehly z ní vysoké plameny.

Teď tu zbyl jen Lief s Ríou.

Mám tě, Lief z Del!

Obrovská hlava se vrhla vpřed děsivou rychlostí. Ve zlomku vteřiny se obří had zvedl s vítězoslavným pohledem a Liefovo tělo mu bezvládně viselo z tlamy.

Zdvihl ho do výše, blíž k trámům, s planoucím horkým dechem...

Spolknu tě celého. A tvá kouzla s tebou.

Všude kolem byl kouř. Ozvalo se zapraskání. Lief si matně uvědomil, že plameny musely vyšplhat nahoru po sloupu a začaly olizovat dřevo starých trámů.

Oheň tě nezachrání. Až tě spolknu, zhasnu ho jediným fouknutím. Protože já jsem Ría, všemocná. Jsem Ría, vyvolená... Liefovi se hlava motala hrůzou a bolestí. I přesto přes vrstvu štiplavého kouře viděl Jasmínu, jak balancuje na trámu vedle něj. V ruce se jí houpal jeho meč. Strhla si červenou roušku z tváře a v divoké zuřivosti vycenila zuby. Zvedla ruku...

A mohutným švihem se ohnala mečem a rozřízla nestvůře krk.

Lief uslyšel podivný chraplavý, šumivý zvuk. Říiny čelisti se rozevřely. Začal padat a rychle se řítit k zemi. Každou chvíli narazí na tvrdé kameny.

A pak — nebylo nic.

17. NADĚJE

Lief se pohnul a zasténal. Na rtech cítil něco sladkého a slyšel praskání, nenasytné kousání a vzdálené volání.

Otevřel oči. Jasmína s Bardou se nad ním skláněli a volali ho jménem. Jasmína šroubovala víčko zpět na malou lahvičku, kterou měla připravenou na řetízku kolem krku. Lief si matně uvědomil, že mu dali nektar z Lilii života. Ten ho zachránil — možná dokonce přivedl zpět k životu jako kdysi Bardu.

„Já — jsem v pořádku,“ zamumlal a pokoušel se posadit. Rozhlédl se kolem. Síň byla plná mihotavých stínů. Plameny, které vyšlehly ze zápalných korálků a rozšířily se dál, teď praskaly ve starých trámech. Obří had ležel mrtvý na podlaze a tělo měl úplně pokryté nenasytnými krysami. Další krysy sem proudily ze zdí a dveří a vzájemně bojovaly o svůj podíl na hostině. Stovky let jedl on je, pomyslel si zmámeně Lief. Teď jedí ony jeho. Dokonce ani strach z ohně je nezastaví.

„Musíme se dostat ven! Pryč!“ křičel Barda. Lief cítil, jak ho postavili na nohy a Barda si ho přehodil přes rameno. Hlava se mu točila. Chtělo se mu vykřiknout: „Kde je koruna? Co opál?“ Pak ji ale uviděl v Bardově ruce. Nesli jeho bezvládné tělo hořícími chodbami, jako by byl hadrový panák. S očima zavřenýma před štiplavým kouřem se kymácel Bardovi na rameni.

Když znovu otevřel oči, zrovna se vypotáceli branami města na potmělou planinu, Krej úzkostlivě zaskřehotal a na uvítanou vzlétl vysoko k nebi. Za zády se jim ozvala silná rána, jak se střecha města začala řítit k zemi.

Šli dál a dál, až byli skoro u řeky. „Už můžu jít,“ dostal ze sebe Lief chraplavým hlasem. Barda zastavil a zlehka ho postavil na zem. Nohy se mu třáslly, ale přesto stál vzpřímeně a otočil se, aby pohlédl na hořící město.

„Už jsem skoro nevěřil, že tě znovu uvidím stát na vlastních nohou, příteli,“ řekl Barda potěšené. „Ten pád, o který se ti Jasmína postarala, byl...“

„Mohla jsem ho buď nechat spadnout, nebo se koukat, jak skončí v hadím žaludku,“ ozvala se dotčeně Jasmína. „Co myslíš, co by bylo lepší?“

Podala Liefovi jeho meč. Třpytil se v měsíčním světle a čepel měl ještě potřísněnou od Řiiny krve.

„Jasmíno...“ začal nesměle Lief. Ale ona jen pokrčila rameny, otočila se a předstírala, že láká Filliho, aby jí vylezl na rameno. Chtěl jí poděkovat za záchranu života, ale viděl, že ji to uvádí do rozpaků.

„Myslíte, že je bezpečné tady zůstat přes noc?“ zeptal se tedy místo toho. „Vzhledem k tomu, že jsem měl nedávno polámané všechny kosti v těle, ještě asi nebudu schopný dostat se přes řeku.“

Barda přikývl. „Myslím, že je to celkem bezpečné. Přinejmenším — není tu krys.“ Zuby se mu zaleskly v širokém úsměvu, když si přešel rukama od ramenou k bokům. „Nentukris,“ dodal.

„Lief, jak jsi poznal, že lidé z Nenkrisu kdysi žili v Městě krys?“ vyvířila Jasmína. „Had ti to přece řekl až potom.“

„Dovedlo mě k tomu několik stop,“ vysvětloval unaveně Lief. „Ale možná bych neviděl spojitost, kdybych nenašel tohle.“ Vytáhl zašlý pohár, který měl zastrčený za opaskem, a podal jim ho.

„Ach tak, je stejný jako pohár s kartami Život a Smrt — posvátný pohár Nenkrisu,“ potrásl hlavou Barda, když ho vzal do rukou a začal si ho zvědavě prohlížet. „Lidé ho museli zapomenout, když utíkali z města.“

Lief se usmál, když z Jasmínina límce vykoul Filliho černý čumáček, aby zjistil, co se děje.

„Není divu, že Filli obyvatele Nenkrisu tak vyděsil,“ prohodil.

„Nevypadá jako krysa!“ zvolala pobouřeně Jasmína.

„Nenávídí vše malé a chlupaté. Je to strach, který jim vštěpují od nejútlejšího dětství,“ řekl Barda.

Lief přikývl. „Stejně jako strach upustit jídlo na zem nebo nechávat potraviny nepříkryté, protože takové věci kdysi přilákaly stovky krys. Nebo jíst zkažené jídlo, jako tomu bývalo v dobách moru. Potřeba takové opatrnosti pominula už před stovkami let. Ale Krizarové dohlíželi na to, aby strach přetrvával a udržoval lid v jejich podruží — a v otroctví Pána stínů.“

Lief mluvil potichu a pomalu, protože se dosud nestačil vzpamatovat ze všech hrozných věcí, které se mu přihodily. Ale Jasmína na něj zamyšleně hleděla, s hlavou nakloněnou na stranu.

„Zkrátka, může se stát, že lidé zapomenou na svou historii a slepě se řídí hloupými zákony, když se do takového prostředí narodí,“ řekla. „Nevěřila bych tomu, kdybych to neviděla na vlastní oči.“

Lief si uvědomil, co mu tím chtěla naznačit. Začala měnit názor na krále a královny Deltory a jejich vinu za osud Deltory. Potěšilo ho to.

„Ale pozor,“ dodala rychle Jasmína, když se usmál, „vždycky je možnost volby a každá pouta se dají zpřetrhat. Tira nám pomohla, i když se bála.“ Odmlčela se. „Jednoho dne se pro ni, doufám, budeme moci vrátit a osvobodit ji. Osvobodit je všechny, pokud si to budou přát.“

„A tady je naše největší naděje, že to tak budeme moci udělat.“ Lief odepnul Pás a položil ho na tvrdou zem planiny. Pak mu Barda podal korunu s velikým opálem.

Jakmile přiblížil korunu k Pásu, opál vypadl Liefovi do ruky. V mysli se mu náhle zjevil obraz písečné pustiny, zamračeného temného nebe. Viděl sám sebe, osamoceného, mezi kopci nekonečných dun. A cítil něco hrůzostrašného, číhajícího, skrytého. Vyděšeně zalpal po dechu.

Když vzhlédl, Jasmína s Bardou ho znepokojeně pozorovali. Sevřel drahokam ještě pevněji v roztřesené dlani.

„Zapomněl jsem,“ řekl spěšně a pokusil se o úsměv. „Opál dává nahlédnout do budoucnosti. Zdá se, že vždycky to nemusí být to nejlepší.“

V obavách, že by se ho mohli zeptat, co viděl, se honem sehnul a zasadil kámen do Pásu. Duhové barvy jako by mu pod rukama zazářily a zahorely jako oheň. Jeho rozbušené srdce se náhle zklidnilo, strach se začal zvolna vytrácet a vystřídal ho hřejivý pocit.

„Opál je také symbol naděje,“ podotkl Barda, který ho pozoroval.

Lief přikývl, přitiskl dlaň na roztažené barvy a ucítil, jak ho zaplavuje síla drahokamu. Když konečně vzhlédl, tvář měl naplněnou klidem.

„Už máme topas pro věrnost, rubín pro štěstí a opál pro naději,“ řekl potichu. „Který kámen asi bude další?“

Jasmína pozvedla paži ke Krejovi a ten se k ní snesl s radostným zakrácáním. „Ať to bude kterýkoli, určitě nás nepřivede do horšího nebezpečí než tyhle tři.“

„A pokud ano?“ dobíral si ji Barda.

Pokrčila rameny. „Postavíme se tomu, co přijde,“ odpověděla jednoduše.

Lief zvedl Pás a nasadil si ho. Hrál ho na kůži — pevný, v bezpečí a o něco těžší než předtím. Věrnost, štěstí, naděje, pomyslel si a jeho srdce překypovalo všemi třemi.

„Ano,“ řekl, „postavíme se tomu, co přijde. Bok po boku.“